Nr. 37. Warszawa, dnia 18 października 1920 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 5 mk. Prenumerata kwartalna 50 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 15 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64.

Organizacja władz.

530.

Z NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI PAŃSTWA.

Niniejszym podaję do wiadomości, iż Izba Kontroli Państwa w Kielcach, powołana do życia rozporządzeniem z dnia 17-go stycznia b. r. (Monitor Polski 1920 r. Nr. 31), rozpoczyna swą działalność w dniu 15 b. m.

Prezes Najwyższej Izby Kontroli Państwa:

(—) *J. Higersberger.*

(„Monitor Polski" Nr. 206 z d. 11/IX 1920 r.).

Podatki bezpośrednie.

531.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 18 sierpnia 1920 r.

w przedmiocie zmiany terminu płatności podatku od zysków wojennych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Art. 1. Wyznaczone w art. 44 dekretu z dn. 5-go lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 12 poz. 136) w przedmio-

cie wprowadzenia podatku od zysków wojennych terminy płatności poszczególnych rat podatku za lata 1914 do 1918 włącznie zmienia się w ten sposób, iż wymierzona za te lata łączna suma podatku płatna jest w dwóch równych ratach, z których pierwsza płatna jest w dwa tygodnie, zaś druga w sześć tygodni po doręczeniu nakazu płatniczego.

Zarazem zmienia się wyznaczony w § 2 ustęp rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 12 maja 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 50 poz. 307) termin płatności podatku od zysków wojennych za rok 1919, względnie operacyjny 1919/20 w ten sposób, iż należność podatkowa płatna jest w dwa tygodnie po doręczeniu nakazu płatniczego.

Art. 2. W wypadkach, w których w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nakaz płatniczy został już doręczony, należy płatnika zawiadomić o zmianie terminów płatności. Odsetki za zwłokę będą w tych wypadkach liczone dopiero od dnia ósmego po doręczeniu tego zawiadomienia, jeśli na podstawie dotychczasowych przepisów nie nastał już obowiązek płacenia odsetek za zwłokę co do płatnej już w tym czasie części podatku.

Art. 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*
Prezydent Ministrów:
(—) *Witos.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 81 z d. 24 sierpnia 1920 r. poz. 542).

Opłaty stemplowe.

532.

USTAWA

z dnia 16 lipca 1920 roku

o opłatach stemplowych od weksli.

Art 1. Weksle ciągnione (przekazowe) i proste (własne), wystawione w kraju, jak również weksle, wystawione zagranicą, lecz płatne w kraju, podlegają opłacie w ilości 30 fen. od każdych 100 mk. Setki niecałe liczy się za całe.

Gdy termin płatności weksla przypada później niż w 3 miesiące od daty wystawienia, albo gdy weksla płatnego za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu nie przedstawiono do zapłaty z upływem 3 miesięcy od daty wystawienia, należy opłacić ponowną stawkę za każde następne rozpoczęte 6 miesięcy.

Weksle, wystawione bez określenia kwoty długu (blanco weksle) opłaca się tak, jakoby opiewały na pięćdziesiąt tysięcy marek.

Najpóźniej w przeciągu ośmiu dni po wpisaniu kwoty długu należy w drodze dopłaty uiścić się z całkowitej opłaty, przewidzianej niniejszą ustawą, o ile kwota długu przewyższa 50.000 marek.

Weksle, nie zawierające daty wystawienia, opłaca się z góry trzykrotną stawką.

Art. 2. Weksle, wystawione i płatne zagranicą, lecz przesłane do kraju, podlegają połowie opłaty, unormowanej w art. 1.

Art. 3. Każdy dalszy egzemplarz weksla, jakoteż wszystkie żyrowane kopje weksla, podlegają tej samej opłacie, co egzemplarz pierwszy; jednakże egzemplarz, wystawiony jedynie w celu akceptacji, nie podlega opłacie w tym razie, gdy na jego pierwszej stronie umieszczono napis, że weksel został wystawiony jedynie w celu akceptacji i gdy odwrotną stronę weksla zupełnie przekreślono.

Art. 4. Każda w kraju uskuteczniona prolongata weksli, wymienionych w art. 1, podlega opłacie, unormowanej w art. 1. Prolongata weksli, wymienionych w art. 2, podlega połowie tej opłaty.

Art. 5. Przyjęcie, indos, poręczenie i pokwitowanie, umieszczone na wekslu, nie podlegają opłacie.

Art. 6. Opłaty stemplowe, przypadające od weksli, wystawionych na walutę zagraniczną, oblicza się według skali przerachowania jej na walutę polską, ustanawianej przez Ministerstwo Skarbu.

Art. 7. Do uiszczenia opłaty obowiązani są:

1) przy wekslach, wystawionych w granicach Rzeczypospolitej, ta osoba, która kładzie pierwszy podpis na wekslu, a to zanim ten podpis umieści;
2) przy wekslach, wystawionych zagranicą, ta osoba, która pierwsza na obszarze Rzeczypospolitej weksel otrzymała, a to zanim weksel puszczono w dalszy obieg, w każdym razie przed upływem dni 8 od chwili otrzymania weksla;
3) przy wekslach, płatnych za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, a nie przedstawionych do zapłaty z upływem 3 miesięcy, względnie każdych dalszych 6 miesięcy, od daty wystawienia (art. 1 ust. 2), posiadacz weksla, a to najpóźniej w dniu, w którym 3 miesiące, względnie każde dalsze 6 miesięcy, od daty wystawienia upływają;
4) przy prolongatach, ta osoba, która umieszcza na wekslu wzmiankę o prolongacie, a to przed umieszczeniem tej wzmianki.

Art. 8. Za uiszczenie opłaty ponoszą nadto odpowiedzialność solidarnie z osobami, wymienionemi w art. 7, posiadacz weksla oraz ci wszyscy, którzy weksel podpisali, przyjęli lub indosowali; odpowiedzialność ich wszakże dotyczy tylko tych opłat, co do których obowiązek uiszczenia powstał przed dalszem odstąpieniem weksla przez te osoby.

Art. 9. Opłatę uiszcza się przez użycie urzędowego blankietu wekslowego, markami stemplowemi lub gotówką. Szczegółowe przepisy w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Sporządzenie weksla w myśl przepisów niniejszej ustawy bez zachowania wymagań formalnych ustawy wekslowej rosyjskiej z 1903 r. na obszarze b. zaboru rosyjskiego nie pozbawia weksla rygoru, w tej ustawie przewidzianego.

Art. 10. „Osoby fizyczne i prawne, zajmujące się udzielaniem pożyczek za piśmiennem zobowiązaniem, oraz skupem, dyskontem i inkasem weksli lub pośredniczące w skupie, dyskoncie i inkasie weksli, są obowiązane do prowadzenia w swoim lokalu handlowym książek handlowych w taki sposób, aby każdego czasu z książek wynikało:

a) jakie weksle w ich znajdują się posiadaniu,
b) daty wystawienia i płatności weksli,
c) kwoty, na które weksel wystawiono,
d) nazwisko dłużnika wekslowego.

Władzy skarbowej przysługuje każdego czasu prawo badania prawidłowego prowadzenia książek oraz opłat wekslowych. W tym celu należy urzędnikowi skarbowemu, wylegitymowanemu poleceniem władzy skarbowej, przedłożyć zarówno książki, jak i oryginalne weksle.

Przepisy te odnoszą się także do wymienionych w art. 16 dokumentów.

Art. 11. W razie nieuiszczenia opłaty, lub tylko częściowego uiszczenia, albo uiszczenia jej po upływie przepisanego terminu lub w sposób nieprawidłowy (art. 9), każda z osób, w art. 7 i 8 wymienionych, niezależnie od solidarnego obowiązku zapłacenia nieuiszczonej opłaty (art. 8), ulega karze pieniężnej, równającej się 50-krotnemu iloczynowi kwoty nieuiszczonej lub tej, którą uiszczono po upływie przepisanego terminu albo w sposób inny, niż to przewiduje ustawa.

Kto nie prowadzi przepisanej książkowości wekslowej, fałszuje książkę, lub wzbrania się przedłożyć książki lub weksle i dokumenty oryginalne urzędnikowi skarbowemu, podlega karze pieniężnej 10.000 do 500.000 mk., którą wymierza urząd skarbowy.

Ukaranemu za powyższe przewinienia po raz wtóry w przeciągu dwóch lat, może władza skarbowa odebrać uprawnienie handlowe lub przemysłowe.

Równą karę wymierzyć może władza skarbowa także w każdym wypadku, w którym stwierdzi ukrywanie nie opłaconych dostatecznie weksli w celu poszkodowania Skarbu.

Art. 12. Nieuiszczoną opłatę i karę pieniężną wymierza władza skarbowa. Przeciw nakazowi płatniczemu można się odwołać do wyższej wadzy skarbowej w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu. Odwołanie to należy wnieść do władzy skarbowej, która wydała nakaz płatniczy. W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, orzekająca instancja może karę pieniężną zmniejszyć, najwyżej jednak o ¾ części.

Władze skarbowe, upoważnione do orzekania w zakresie ustawy niniejszej, wyznaczy Minister Skarbu.

Aż do wydania jednolitej dla całego Państwa ustawy o sądownictwie administracyjnem rozstrzygnięcie władzy skarbowej, wydane wskutek odwołania, jest ostateczne.

Zaskarżenie orzeczeń władz skarbowych nie może nastąpić w drodze sądowej.

Art. 13. Osoba, do której doszedł weksel nieopłacony lub opłacony niedostatecznie — wolna jest od kary pieniężnej, o ile w przeciągu 8 dni od chwili otrzymania weksla, w każdym razie przed puszczeniem go w dalszy obieg, uiści przypadającą opłatę. W tym przypadku osoby później w wekslu uczestniczące będą również wolne od kary pieniężnej.

Art. 14. Zwrotu niewłaściwie uiszczonej opłaty można żądać w ciągu roku od dnia uiszczenia opłaty.

Szczegółowe przepisy w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Art. 15. Prawo Skarbu do żądania opłaty kończy się po upływie dziesięciu lat od chwili, w której powstał obowiązek uiszczenia opłaty.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, zmierzające do ustalenia wysokości opłaty lub do jej uiszczenia, gdy wiadomość o tych czynnościach doszła do strony interesowanej.

Art. 16. Postanowienia niniejszej ustawy stosują się również:

a) do wszelkich piśmiennych zobowiązań dłużnych, o ile inne ustawy wyższych na nie nie nakładają opłat, najwyżej jednak w wysokości 1% sumy dłużnej, na którą opiewają;
b) do przekazów i obligów, opiewających na pieniądze i płatnych okazicielowi lub przenośnych za pomocą indosów, dalej obligów, wystawionych przez kupców na pożyczki, udzielone im na zastaw towarów lub papierów wartościowych i do świadectw zastawnych składów towarowych (warantów). Do tych ostatnich stosuje się postanowienia niniejszej ustawy dopiero z chwilą umieszczenia pierwszego indosu, w której to chwili od podanej w indosie sumy wierzytelności, zabezpieczonej zastawem, opłatę stemplową uiścić należy.

Przepisy przechodnie.

Art. 17. Ustawę niniejszą należy stosować również do niezaopatrzonych datą wystawienia weksli i wymienionych w art. 16 dokumentów, o ile z samej ich treści nie wynika, że wystawiono je przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Art. 18. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia.

Z tą chwilą z wyjątkiem, wskazanym w art. 17, przestają obowiązywać dotychczasowe przepisy, dotyczące opłat stemplowych od weksli i dokumentów, wymienionych w art. 16.

Art. 19. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Skarbu, co do art. 11 — w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej do Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *Witos.*

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *W. Chrzanowski.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
(—) *W. Kucharski.*

(Dz. Ust. Nr. 83 1920 r., poz. 553.).

533.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu, celem wykonania — na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego — ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 553, o opłatach stemplowych od weksli.

Na podstawie art. 19 ustawy z 16/7 1920, Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 553, o opłatach stemplowych od

weksli, zarządzam w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu co następuje:

§ 1. (Terminy). Ustanowione w ustawie o opłatach stemplowych terminy liczą się w następujący sposób:

Jeśli termin określony jest pewną ilością dni, nie wlicza się do niego dnia, od którego termin biegnie (np. jeśli kto otrzymał 2 października weksel, wystawiony za granicą, termin 8-dniowy, przewidziany w art. 7 ustęp 2 ustawy, upływa z dniem 10 października). Termin, określony pewną ilością lat lub miesięcy, kończy się w dniu, odpowiadającym kalendarzowo temu, od którego termin biegnie (np. termin trzymiesięczny, rozpoczynający się 12 października, upływa z dniem 12 stycznia). Jeśli takiego dnia niema w ostatnim miesiącu, kończy się termin w ostatnim dniu tego miesiąca (np. termin 3-miesięczny, rozpoczynający się 31 sierpnia, upływa z dniem 30 listopada).

§ 2. (Do art. 1). Jeśli na wekslu, wystawionym pierwotnie bez określenia kwoty długu, podlegającym zatem opłacie, jak gdyby opiewał na 50.000 mk., wpisano dodatkowo — po terminie, zakreślonym do uiszczenia opłaty stemplowej — kwotę długu niższą, niż 50.000 mk., to okoliczność ta nie zmniejsza wysokości opłaty, przypadającej od sumy 50.000 mk. W przypadku wpisania zaś na wekslu takim kwoty długu wyższej, niż 50.000 mk., należy dopłatę opłaty uiścić w sposób, wskazany w § 4 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. (Do art. 6). Waluty zagraniczne przerachowuje się na polską walutę markową podług kursu giełdowego, notowanego w „Monitorze Polskim" w dniu, w którym powstał obowiązek uiszczenia opłaty stemplowej; jeśli w tym dniu nie było notowania, według ostatniego poprzedzającego kursu, nie dłużej jednak, jak 3 miesiące wstecz.

Wartość walut zagranicznych, których kurs wogóle nie był notowany w „Monitorze Polskim" w czasie wyżej podanym, ustala się na podstawie wartości, podanej przez obowiązanego do zapłaty opłaty stemplowej; władza skarbowa może jednak zażądać od płatnika przedstawienia zaświadczenia jednej z giełd, czynnych w Polsce, że wartość podana równa się rzeczywistej, lub może ustalić tę wartość w drodze przeprowadzonych z urzędu dochodzeń.

W przypadkach, przewidzianych w art. 1 ustęp 4 i art. 7 ustęp 2 ustawy, za dzień powstania obowiązku do uiszczenia opłaty stemplowej uważa się — w celu ustalenia wartości walut zagranicznych — dzień faktycznego uiszczenia tej opłaty; jeśli opłaty w ustawowym terminie 8-dniowym nie uiszczono — ostatni dzień tego terminu.

§ 4. (Do art. 9). Opłatę stemplową od weksli uiszcza się z reguły w gotówce przez wniesienie odpowiedniej kwoty, a to: na obszarze b. zaboru rosyjskiego do kas Skarbowych, na obszarze b. zaboru austrjackiego do kas Urzędów Podatkowych.

Wpłata na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego następuje na podstawie deklaracji, wystawionej w 2 egzemplarzach, która ma zawierać:

1) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania płatnika,
2) kwotę wpłacanej opłaty;
3) cel wpłaty.

W punkcie 3) ma być wyszczególniona:

a) data wystawienia weksla, względnie prolongaty,
b) termin płatności weksla, względnie czas prolongaty,
c) kwota długu wekslowego.
d) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania wszystkich osób, podpisanych na wekslu, a to w tym chronologicznym porządku, w jakim podpisy poszczególnych uczestników weksla były umieszczane.

Kasa Skarbowa, względnie kasa Urzędu Podatkowego, wydaje płatnikowi pokwitowanie wpłaconej kwoty, oraz zaświadcza wpłatę przez umieszczenie na odwrotnej stronie weksla klauzuli: „Opłatę stemplową zapłacono w kwocie mk. . . . fen. . . (Data, pieczęć i podpis kasy").

Od weksli wystawionych w granicach Rzeczypospolitej (art. 7 ustęp 1) można uiszczać opłatę stemplową również przez naklejenie i skasowanie znaczków stemplowych odpowiedniej wartości przez obowiązanego do zapłaty, a to na odwrotnej stronie weksla u góry, począwszy od lewego brzegu; dwa brzegi pierwszego znaczka stemplowego muszą pokrywać się z lewym i górnym brzegiem weksla, a następne znaczki muszą być naklejone bezpośrednio obok poprzedniego znaczka stemplowego, przy górnym brzegu weksla.

Skasowanie znaczków następuje przez przepisanie dolnej ich części klauzulą: „skasowano dnia . . . . 19 . . r. (Podpis kasującego). Część klauzuli powinna wychodzić na papier, otaczający znaczki.

Ten sposób uiszczania opłaty odnosi się również do weksli, wystawionych w granicach Rzeczypospolitej, płatnych za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, nie ma atoli zastosowania do dalszych opłat stemplowych od takich weksli, nie przedstawionych do zapłaty z upływem 3 miesięcy od daty wystawienia (art. 7 ustęp 3), w tym ostatnim bowiem wypadku uiszczenie opłaty następuje wyłącznie gotówką.

Na obszarze b. zaboru austrjackiego wolno w przypadkach, w których niniejsze rozporządzenie zezwala na uiszczenie opłaty znaczkami stemplowemi,—używać, aż do wyczerpania zapasu—przepisanych dotychczas wartościowych blankietów wekslowych. Jeśli od weksla przypada w myśl obowiązującej ustawy wyższa opłata stemplowa, niż ta, na którą blankiet opiewa, należy resztującą kwotę opłaty uiścić znaczkami stemplowemi w sposób, przepisany niniejszem rozporządzeniem.

Przez naklejenie znaczków stemplowych uiszczać można opłatę stemplową również od prolongat (art. 4 i art. 7 ustęp 4). Znaczki stemplowe nakleja się w tym przypadku w miejscu, w którem ma być umieszczona klauzula prolongacyjna, i kasuje się je przez przepisanie tekstem klauzuli.

Naklejenie znaczków stemplowych w innem miejscu, lub skasowanie ich w inny sposób będzie uważane za niedopełnienie obowiązku uiszczenia opłaty stemplowej.

§ 5. (Do art. 11). W przypadkach, uzasadniających zastosowanie art. 11 ustawy — oprócz solidarnej odpowiedzialności, jaką ponoszą osoby wymienione w art. 7 i 8 ustawy za uiszczenie pojedyńczej opłaty stemplowej — ulega każda z tych osób oddzielnie karze pieniężnej. Nakaz płatniczy wydaje w tych przypadkach na obszarze b. zaboru austrjackiego Dyrekcja Okręgu Skarbowego, względnie Urząd Wymiaru Należytości, na obszarze b. zaboru rosyjskiego Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych.

Urzędy te wydają również decyzję o nałożeniu kar, przewidzianych w art. 11 ustęp 2, 3 i 4; wykonanie jednak decyzji orzekającej kary odebrania upoważnienia handlowego lub przemysłowego, należy do władzy politycznej I instancji, w której okręgu ma siedzibę Urząd

Skarbowy, orzekający tę karę, a który w tym celu należy o decyzji takiej zawiadomić.

§ 6. (Do art. 12). Przeciw nakazom płatniczym, wydanym w przypadkach, przewidzianych w art. 11 ustawy, można wnieść odwołanie w przeciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia, do tej władzy, od której orzeczenie pochodzi. Ostateczną decyzję wydaje na obszarze b. zaboru austrjackiego Dyrekcja Skarbu we Lwowie, względnie Cieszynie, na obszarze b. zaboru rosyjskiego Izba Skarbowa.

§ 7. (Do art. 13). Uiszczenie opłaty stemplowej przez osobę, wymienioną w art. 13, nie uwalnia wcześniejszych uczestników tego weksla od zapłacenia kar pieniężnych w myśl art. 11 ustawy.

§ 8. (Do art. 14). Podania o zwrot niewłaściwie uiszczonych opłat stemplowych należy wnosić:

a) na obszarze b. zaboru rosyjskiego, a to: w razie dokonania opłaty gotówką, do Urzędu Skarbowego Podatków i Opłat Skarbowych, mającego siedzibę w tym samym powiecie, co Kasa Skarbowa, która opłatę przyjęła; w razie zaś dokonania opłaty znaczkami stemplowemi—do tego Urzędu Skarbowego Podatków i Opłat Skarbowych, w którego okręgu ma petent miejsce zamieszkania;

b) na obszarze b. zaboru austrjackiego, a to: w razie dokonania zapłaty gotówką do Dyrekcji Okręgu Skarbowego, w której okręgu ma siedzibę Urząd Podatkowy, którego kasa opłatę przyjęła, względnie do takiegoż Urzędu Wymiaru Należytości, a w razie dokonania zapłaty znaczkami stemplowemi, do Dyrekcji Okręgu Skarbowego, względnie Urzędu Wymiaru Należytości, w którego Okręgu ma petent miejsce zamieszkania.

Decyzję na podania wydaje na obszarze b. zaboru austrjackiego w I instancji Dyrekcja Okręgu Skarbowego, względnie Urząd Wymiaru Należytości, w II i ostatniej instancji Dyrekcja Skarbu we Lwowie, względnie Cieszynie; na obszarze zaś b. zaboru rosyjskiego w I instancji Urząd Podatków i Opłat Skarbowych, w II zaś i ostatniej instancji Izba Skarbowa.

Zwrot niewłaściwie uiszczonej kwoty następuje w gotówce.

§ 9. (Do art. 16). Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do opłat stemplowych od dokumentów, wymienionych w art. 16 ustawy.

§ 10. (Do art. 18). Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie jednocześnie z ustawą, t. j. dnia 28 września 1920 r.

Warszawa, dn. 17 września 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Rybarski.*

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 89 z dn. 21 września 1920 r., poz. 591).

534.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu celem wykonania ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 528) o opłacie stemplowej od sprzedaży przedmiotów zbytku.

Na podstawie art. 24 powołanej ustawy zarządzam, co następuje:

CZĘŚĆ I.

Postanowienia dotyczące ustawy.

1. Przedmiot opłaty.

(art. 2 i 3 ustawy, poz. 1 i 7 a) spisu załączonego do ustawy).

Sprzedaż podlegająca opłacie.

§ 1. Za sprzedaż w rozumieniu § 2 ustawy uważa się także:

1) pozbycie się przedmiotu w drodze zamiany, 2) odstąpienie przedmiotu w miejsce wypłaty, (np. z tytułu uiszczenia długu, wynagrodzenia za świadczenia usług lub t. p.), 3) odpłatne wykonanie przedmiotu zbytku na zamówienie z materjału, dostarczonego przez przedsiębiorcę, jeśli materjał ten stanowi istotną część składową przedmiotu, a nie małowartościowy tylko jego dodatek.

Uwolnienie od opłaty. Zaświadczenie.

§ 2. Sprzedaż przedmiotów zbytku: a) przeznaczonych na przerobienie lub rozprzedaż (art. 3 ustawy), b) będących narzędziami wytwórczemi (poz. 1 spisu zał. do ust.), c) służących do celów szkolnych (poz. 1 spisu), d) przeznaczonych do celów szkolnych (poz. 7 spisu), nie podlega opłacie, jeśli nabywca złoży sprzedawcy zaświadczenie na dowód, że, w wypadku pod a), trudni się zawodowo i samoistnie przerabianiem lub rozprzedażą nabywanych przedmiotów; w wypadku pod b), jest wytwórcą przedmiotów, do których wyrobienia potrzebne jest nabywane narzędzie wytwórcze; w wypadku zaś pod c) i d), że przedmiot ma służyć do kształcenia się, nauczania, lub, że nabywa się go na rzecz zakładu naukowego lub szkolnego.

Zaświadczenie musi być złożone z reguły w oryginale.

Osoby wskazane w art. 3 ust. 1 ustawy, mogą składać zaświadczenia także w odpisach, uwierzytelnionych urzędownie lub notarjalnie.

W razie niezłożenia powyższego zaświadczenia, sprzedaż wymienionych przedmiotów (ustęp 1) traktuje się jako podlegającą opłacie.

Treść zaświadczenia.

§ 3. Treść zaświadczenia ma zawierać, oprócz okoliczności wskazanych w § 2 ust. 1, numer kolejny zaświadczenia, miejsce i dzień wystawienia, imię i nazwisko (firmę) i miejsce zamieszkania (siedzibę) nabywcy, dokładne oznaczenie przedmiotu według pozycji spisu załączonego do ustawy, termin ważności, tudzież podpis i pieczęć władzy (zakładu) wydającej zaświadczenie.

Termin ważności zaświadczeń.

§ 4. Termin ważności zaświadczeń należy wyznaczać w wypadkach wskazanych w § 2 pod literą a) na sześć miesięcy, pod literami b) c) i d) najdłużej na dni 14.

Wydawanie zaświadczeń.

§ 5. Do wydawania zaświadczeń powołanymi są: w wypadkach wskazanych w § 2 pod literami a) i b), władza przemysłowa I instancji, w której okręgu mieszka osoba, mająca zamiar nabyć przedmiot; w wypadkach zaś pod literami c) i d) zarząd zakładu

naukowego względnie szkolnego, w których nabywca przedmiotu się kształci, naucza, lub na rzecz którego przedmiot nabywa.

Zapisek wydanych zaświadczeń.

§ 6. Władza przemysłowa, względnie zakład naukowy lub szkolny, prowadzą zapisek wydanych zaświadczeń według wzoru 1 i wpisują do niego kolejno wydane w ciągu roku kalendarzowego zaświadczenia wraz z danemi wskazanemi w § 2.

Zapisek ten należy zamknąć z końcem roku kalendarzowego i przechowywać go do celów kontroli skarbowej przez lat pięć.

2. Obowiązek uiszczenia opłaty.

(art. 4 ustawy).

Obowiązek sprzedawcy.

§ 7. Sprzedawca (art. 2 ustawy § 1 rozp.) obowiązany jest do uiszczenia opłaty niezależnie od tego, czy w akcie sprzedaży uczestniczy osobiście, czy też przez upoważnioną do tego osobę.

Obowiązek zastępcy prawnego i prowadzącego licytację.

§ 8. Jeśli sprzedawca z powodu małoletności lub jakiejkolwiek innej przyczyny nie zarządza swoim majątkiem, obowiązek uiszczenia opłaty spoczywa na prawnym zastępcy sprzedawcy.

Od sprzedaży dokonanych w drodze licytacji przymusowej obowiązaną jest uiścić opłatę osoba, wykonująca akt licytacji (komornik, egzekutor i t. p.)

Odpowiedzialność solidarna.

§ 9. Jeśli obowiązek uiszczenia opłaty ciąży na dwóch lub więcej osobach, to odpowiadają za nie solidarnie.

3. Podstawa wymiaru opłaty.

(art. 6 i 7 ustawy).

Co stanowi podstawę wymiaru.

§ 10. Podstawę wymiaru opłaty stanowi z reguły umówiona cena sprzedaży; w wypadkach zaś wskazanych: w § 1 ustęp 1, cena rynkowa przedmiotu w miejscu i czasie nabycia; w § 1 ustęp 2, kwota, w której miejsce sprzedawca wydaje nabywcy przedmiot; w § 1 ustęp 3, kwota wynagrodzenia za wykonanie przedmiotu.

Ustalenie podstawy wymiaru.

§ 11. Przy sprzedaży przedmiotów wymienionych w poz. 1, 2, 3 4, 5, 7 a) 10 b) 12 i 14 spisu załączonego do ustawy, przyjmuje się za podstawę do oznaczenia opłaty cenę sprzedaży (§ 10 rozp.) każdego przedmiotu (sztuki) oddzielnie.

Cenę łączną sprzedaży dwóch lub więcej jednocześnie na rzecz tej samej osoby pozbywanych przedmiotów tego samego rodzaju przyjmuje się za podstawę wymiaru opłaty wówczas, gdy przedmioty te według ich przeznaczenia mają łącznie służyć do jednego i tego samego celu, lub gdy według zapatrywania kół przemysłowych względnie handlowych stanowią one pewnego rodzaju całość, lub wreszcie, gdy osoba pozbywająca przeznacza je jako całość na pozbycie.

W tych razach dwa (lub więcej) przedmioty uważa się za jedną sztukę.

Przykłady:

Przy sprzedaży sznura pereł, miarodajną jest cena sprzedaży za sznur pereł, a nie za pojedyńczą perłę. Przy sprzedaży serwisu porcelanowego z malowidłami, miarodajna jest cena za serwis a nie za poszczególną cenę serwisu. Przy sprzedaży jednej pary kolczyków, miarodajną jest cena za parę, a nie za pojedyńczy kolczyk.

Ustalenie podstawy wymiaru przez znawców.

§ 12. Jeśli władza skarbowa uzna, że cena, przyjęta przez sprzedawcę za podstawę wymiaru opłaty, nie odpowiada cenie rynkowej przedmiotu w miejscu i czasie pozbycia, może zarządzić ustalenie ceny przez znawców i tę ustaloną cenę wziąć za podstawę do oznaczenia opłaty.

Koszta ustalenia ceny ponosi sprzedawca w tym wypadku, gdy ustalona cena przewyższa o jedną trzecią część cenę pierwotną.

Zaokrąglenie ceny sprzedaży.

§ 13. Celem obliczenia opłaty, przypadającej niezależnie od wysokości ceny od sprzedawanego przedmiotu (poz. 7b, 8, 9 i 13 spisu zał. do ust.), zaokrągla się cenę sprzedaży nieprzewyższającą 5 mk. do 5 mk., cenę wyższą niż 5 mk., a nie przewyższającą 50 mk. do najbliższej sumy, podzielonej przez pięć.

Zaokrąglać należy cenę sprzedaży każdego przedmiotu oddzielnie.

4. Księga sprzedaży przedmiotów zbytku.

(art. 9 ustawy).

Obowiązek sprzedawcy do prowadzenia księgi.

§ 14. Sprzedawca jest obowiązany prowadzić księgę sprzedaży przedmiotów zbytku niezależnie od tego, czy sprzedaż tych przedmiotów wchodzi w zakres jego zajęcia głównego, czy też należy do jego zajęć ubocznych, i bez względu na to, czy jest on wytwórcą, czy też rozsprzedawcą przedmiotów zbytku.

Forma księgi.

§ 15. Księga sprzedaży ma być sporządzona według wzoru 2, musi być oprawiona, zaopatrzona w kolejną numerację stronic i zeszyta sznurkiem. Końce sznurka należy przytwierdzić do okładki za pomocą pieczęci lakowej lub nalepki, wskazującej imię i nazwisko (firmę) sprzedawcy.

Wpisy do księgi mają być dokonane w języku żyjącym, atramentem lub ołówkiem atramentowym.

Wycieranie gumą, skrobanie i t. p. czynności są wzbronione. W razie mylnego wpisu, należy wpis ten tak przekreślić, aby słowa lub cyfry napisane mogły być odczytane.

Sposób dokonywania wpisów.

§ 16. Do księgi sprzedaży przedmiotów zbytku należy wpisywać każdy poszczególny wypadek sprzedaży oddzielnie, wypełniając rubryki od 1 do 6.

W rubryce 4 należy wpisać najpierw (powyżej) cenę umówioną, a następnie (poniżej w formie ułamka), zaokrągloną (art. 7 ustawy).

W razie przedłożenia przez nabywcę zaświadczenia (art. 3 ustawy, § 2 rozp.), należy rubrykę 6 wypełnić kreskami poziomemi, w rubryce 8 wpisać natomiast numer kolejny i dzień wydania zaświadczenia, oraz nazwę władzy (zarządu zakładu), która je wydała, a złożone zaświadczenie przechowywać jako załącznik księgi przez lat pięć.

Rubryka 8 służy także do uwidocznienia zwrotu opłaty.

Po wypełnieniu strony pierwszej, należy wyprowadzić sumę wpisanych opłat i przenieść ją na stronę drugą, sumę opłat wpisanych na stronie 1 i 2, na stronę 3 i t. d. Suma ostateczna ma obejmować wszystkie opłaty wpisane do księgi w ciągu roku kalendarzowego.

Zamkniecie księgi i przechowywanie.

§ 17. Księgę sprzedaży należy zamknąć z końcem roku kalendarzowego (ewentualnie wcześniej, w razie zaprzestania sprzedaży przedmiotów zbytku) i przechowywać ją dla celów kontroli skarbowej przez lat pięć, licząc od dnia zamknięcia.

5. Rachunek z księgi sprzedaży przedmiotów zbytku.

(art. 9 ustawy).

Obowiązek sprzedawcy do wydania rachunku.

§ 18. Sprzedawca obowiązany jest wydać rachunek z księgi sprzedaży przedmiotów zbytku bez względu na to, czy nabywca przedmiotu żąda rachunku, czy nie.

Forma rachunku.

§ 19. Rachunek ma być sporządzony według wzoru 3. Numer kolejny i treść rachunku muszą być zgodne z wpisem w księdze sprzedaży. Podpis sprzedawcy może być położony w sposób mechaniczny.

6. Uiszczenie opłaty.

(art. 10 ustawy).

Sposób uiszczenia.

§ 20. Opłaty stemplowe od sprzedaży przedmiotów zbytku uiszcza się gotówką naraz za każdy dziesięciodniowy okres czasu (dekadę) każdego miesiąca.

Pierwszy okres liczy się od 1 do 10 (włącznie), drugi od 11 do 20, trzeci od 20 do końca miesiąca.

Wyprowadzenie sumy opłat. Deklaracja.

§ 21. Celem dokonania uiszczenia opłat należy wyprowadzić w rubryce 7 księgi sprzedaży przedmiotów zbytku sumę opłat, wpisanych w rubryce 6 tejże księgi w ubiegłej dekadzie, sporządzić deklarację w dwóch egzemplarzach według wzoru 4, wypełnić ją wyprowadzoną sumą opłat i t. d. i złożyć w kasie skarbowej tej władzy skarbowej, która administruje opłatami stemplowemi od sprzedaży przedmiotów zbytku.

Pokwitowanie. II egzemplarz deklaracji.

§ 22. Kasa skarbowe zatrzymuje jeden egzemplarz deklaracji jako dowód przychodowy i wydaje płatnikowi pokwitowanie z uiszczenia sumy opłat.

Drugi egzemplarz deklaracji przesyła kasa skarbowa, po zaświadczeniu na nim zgodności z pierwszym egzemplarzem, władzy skarbowej I instancji, administrującej opłatami stemplowemi od sprzedaży przedmiotów zbytku.

Przechowywanie pokwitowań.

§ 23. Pokwitowania na uiszczone sumy opłat należy składać kolejno w osobnej okładce i przechowywać je jako załączniki księgi sprzedaży przez lat pięć, licząc od dnia zapłaty.

Termin uiszczenia.

§ 24. Sumę opłat za ubiegłą dekadę należy uiścić w ciągu następnej dekady. Nieuiszczenie sumy opłat w powyższym terminie pociąga za sobą skutki wskazane w art. 16 ustawy.

7. Zwrot opłaty.

(art. 13 ustawy).

Prawo do żądania zwrotu.

§ 25. Prawo do żądania zwrotu uiszczonej opłaty służy nabywcy przedmiotu, i tylko wówczas, gdy: 1) uiścił opłatę niewłaściwie z tego powodu, że sprzedaż nie podlegała wogóle opłacie, ponieważ przedmiot nabyty nie należy do przedmiotów objętych spisem załączonym do ustawy, 2) uiścił opłatę od sprzedaży przedmiotu wprawdzie podlegającej opłacie, jednak w kwocie wyższej niż należało.

Miejsce wniesienia prośby o zwrot.

§ 26. Prośbę o zwrot opłaty należy wnieść do tej władzy skarbowej I instancji, administrującej opłatami stemplowemi, w której okręgu nabywca mieszka.

Do prośby musi być załączony rachunek, wydany nabywcy przez sprzedawcę z księgi sprzedaży przedmiotów zbytku (§ 18).

Załatwienie prośby.

§ 27. Władza skarbowa (§ 26 rozp.) załatwia prośbę w porozumieniu z władzą skarbową I instancji w której okręgu mieszka lub ma siedzibę sprzedawca przedmiotu.

Zawiadomienie o zarządzeniu zwrotu.

§ 28. O zezwoleniu na zwrot opłaty zawiadamia władza skarbowa także sprzedawcę, który obowiązany jest uwidocznić przy odpowiedniej pozycji wpisu w rubryce 8 księgi sprzedaży przedmiotów zbytku zarządzony zwrot.

Zawiadomienie powyższe ma sprzedawca przechowywać jako załączniki księgi sprzedaży przedmiotów zbytku, przez lat pięć.

Odwołanie.

§ 29. Przeciw odmownemu załatwieniu prośby może nabywca wnieść w ciągu miesiąca od dnia do-

ręczenia orzeczenia odwołanie do władzy skarbowej II instancji na ręce władzy skarbowej, która wydała orzeczenie.

8. Doniesienia sprzedawców.

(art. 14 ustawy).

Miejsce składania doniesień.

§ 30. Doniesienia, wskazane w §14 ustawy, jakoteż wszelkie inne doniesienia w przedmiocie opłaty stemplowej od sprzedaży przedmiotów zbytku, należy składać u tej władzy skarbowej I instancji, administrującej opłatami stemplowemi, w której okręgu znajduje się dane przedsiębiorstwo, niezależnie od tego, czy jest to zakład główny, czy filja.

Sprzedawca, posiadający kilka przedsiębiorstw (filji), obowiązany jest składać doniesienia co do każdego przedsiębiorstwa (filji) oddzielnie.

Forma doniesień.

§ 31. Doniesienia o zajmowaniu się sprzedażą przedmiotów zbytku, o rozciągnięciu sprzedaży na nowe rodzaje tych przedmiotów lub o zaprzestanie sprzedaży przedmiotów zbytku mają być sporządzone według wzoru 5.

W rubryce 3 doniesienia należy wpisać przedmioty zbytku w tym samym porządku kolejnym, w jakim wymieniono je w spisie załączonym do ustawy, i posługiwać się przytem nazwami tam użytemi.

Termin składania doniesień.

§ 32. Pierwsze doniesienia, wskazane w ustępie 1 art. 14 ustawy, należy złożyć do dnia 4 października b. r. włącznie; wszelkie zaś dalsze doniesienia, wskazane w powyższym artykule w ciągu dni 3 po rozpoczęciu, względnie po zaprzestaniu sprzedaży przedmiotów, podlegających opłacie.

9. Orzecznictwo w przedmiocie opłaty i grzywny.

(art. 18 ustawy).

§ 33. Orzecznictwo w przedmiotach wskazanych w powołanym artykule należy do tej władzy skarbowej I instancji, administrującej opłatami stemplowemi, w której okręgu mieszka osoba winna dopuszczenia się przekroczeń, określonych w art. 16 i 17 ustawy.

(Władzami skarbowemi I instancji, administrującemi opłatami stemplowemi od sprzedaży przedmiotów zbytku są: na obszarze b. zaboru rosyjskiego urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych (w Warszawie 1-szy, w Łodzi 2-gi urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych), na obszarze b. zaboru austrjackiego, dyrekcję okręgów skarbowych (we Lwowie i Krakowie urzędy wymiaru należytości). Władzami skarbowemi II instancji są: na obszarze b. zaboru rosyjskiego, izby skarbowe, na obszarze b. zaboru austrjackiego Dyrekcje skarbu we Lwowie i Cieszynie.

CZĘŚĆ II.

Postanowienia, dotyczące załącznika do artykułu I ustawy.

Pozycja I spisu przedmiotów podlegających opłacie.

§ 34. Przedmioty wymienione w powyższej pozycji podlegają opłacie bez względu na to, czy służą do ozdoby (biżuterja), czy do innych celów (naczynia kuchenne, zastawa stołowa, tkaniny złote lub srebrne i t. p.).

Przy przedmiotach, wyrobionych w części ze złota, platyny lub srebra, przy przedmiotach pozłacanych, platynowanych, posrebrzanych obojętnem jest, z czego je głównie sporządzono, jaką ilość wymienionych metali przy tem użyto, następnie jaką wartość przedstawiają te metale w stosunku do wartości całego przedmiotu, wreszcie w jaki sposób części wyrobione ze szlachetnych metali połączono z innemi częściami przedmiotu, względnie w jaki sposób metale te na przedmiot nałożono (za pomocą pozłótki, przez amalgamowanie lub w drodze galwanicznej).

Nie podlegają jednak opłacie przedmioty wyrobione w całości z materjału niepodlegającego opłacie, jeśli część przestrzeni pozłocona, platynowana lub posrebrzona nie zajmuje więcej jak 5% całej powierzchni przedmiotu. (Zegarek niklowy z posrebrzanem uszkiem).

Za imitację nie uważa się przedmiotów, w których skład nie wchodzą powyższe szlachetne metale.

Poz. 2 spisu.

§ 35. Do kamieni szlachetnych, podlegających opłacie, należą: djament, korund (szafir, rubin i inne odmiany), chryzoberyl (aleksandryt, chryzoberylowe kocie oczko), spinell, topaz, beryl (szmaragd, akwamaryn), cyrkon (chjacynt), opal, granat, turmalyn, chryzolit (perydot, oliwin), dychroit, djopsyt, djoptas, wezuwian, turkus.

Do kamieni półszlachetnych należą: kwarzec (ametyst, kryształ górski, topaz dymny, żółty krzem, kwarzec różany, kocie oczko), jaspis, chalcedon (krwawnik, plazma, chryzopraz, agat), szpat polny (adular, selenit, kamień amazoński, labradoryt), lasulit, nefryt, spodumen (i jego odmiany), hematyt, lipidolit (motylak), opsydjan, lawa, malachit, aragonit, numeait, gagat, bursztyn i pianka morska.

Wymienione kamienie należy uważać za szlachetne względnie za półszlachetne nawet wtenczas, gdy zapatrywanie interesowanych kół przemysłowych względnie handlowych jest w tym kierunku odmienne.

Narówni z kamieniami szlachetnemi należy traktować kamienie syntetyczne, t. j. sporządzone przez sztuczne powtórzenie ich naturalnego procesu tworzenia się (szafiry, rubiny i t. p.).

Do kamieni niepodlegających opłacie należą: wężowiec, alabaster, marmur i t. p., chyba, że do ich oprawy użyto złota platyny lub srebra albo też metali pozłacanych, posrebrzanych lub platynowanych.

Imitacje przedmiotów wymienionych w poz. 2 spisu podlegają opłacie bez względu na to, z jakiej je masy sporządzono.

Poz. 3 spisu.

§ 36. Dzieła rzeźbione, malowane lub rysowane, jakoteż kopje i reprodukcje tychże podlegają opłacie niezależnie od techniki wykonania i ich wartości artystycznej.

Za dzieła rzeźbione należy uważać nie tylko rzeźby pełne, jak np. posągi, statuy, biusty, figury,

wazy i t. p., lecz także rzeźby półwypukłe (reliefy), wklęsło-wypukłe, płaskorzeźby (plakiety), medale, medaljony, giemy (kamienie rznięte) i t. p., o ile służą do ozdoby, przyczem jest rzeczą obojętną z jakiego materjału je wyrobiono; mogą to być zatem wyroby z metalu, kamienia, drzewa, porcelany, fajansu, szkła, gliny i t. p.

Za dzieła malowane należy uważać nie tylko obrazy olejne, akwarele, pastele, obrazy mozaikowe i malowane na szkle, lecz także rysunki wykonane piórem, kredą, węglem, a nadto miedzioryty drzeworyty i litografje. Nie należą tu jednak malowane fotografje.

Poz. 4 spisu.

§ 37. Wyroby z porcelany i biskwitu (porcelany raz tylko wypalonej i bez glazury), jeśli służą do ozdoby mieszkań, podlegają opłacie nawet wtenczas, gdy nie mają ozdób.

Inne przedmioty porcelanowe podlegają opłacie bez względu na to, czy służą do praktycznego użytku, czy do ozdoby, jeśli mają jakiekolwiek malowidła, złocenia lub ozdoby z miedzi i miedzianych stopów.

Kwiaty sztuczne, służące do ozdoby, podlegają opłacie tylko wtenczas, jeśli sporządzono je z porcelany lub z fajansu.

Poz. 5 spisu.

§ 38. Za ozdoby wyrobów ze szkła należy uważać figury geometryczne, wzory, obrazki i t. p. niezależnie od tego, w jaki je sposób na szkle wyrobiono, tudzież bez względu na to, czy szkło jest zwykłe, polerowane, szlifowane, mleczne, matowane, i czy zostało przedtem zabarwione, czy nie.

Poz. 6 spisu.

§ 39. Do przedmiotów służących do gier, a podlegających opłacie, należą: bilardy, szachy, ruletki, domino, krokiet, kręgle i t. p.

Poz. 7 spisu.

§ 40. Instrumenty muzyczne podlegają opłacie bez względu na to, czy do wydobycia z nich tonów potrzebną jest siła fizyczna, czy mechaniczna.

Należą tu: fortepiany, pianina, fisharmonje, organy, harmonijki, skrzypce, arfy, gitary, mandoliny, dalej pianole, fonole i t. p., następnie fonografy, gramofony, szkatułki z aparatami samogrającemi, zegary grające, pozytewki i t. p.

Walce reprodukcyjne należy traktować narówni z płytami reprodukcyjnemi.

Poz. 8 spisu.

§ 41. Artykuły toaletowe, wymienione w powyższej pozycji, podlegają opłacie bez względu na to, czy sprzedaje się je w opakowanych i zamkniętych pudełkach, flaszkach, słoikach, torebkach i t. p., czy nie.

Poz. 9 spisu.

§ 42. Za futra należy uważać wszelkie części ubrania (płaszcze, ubrania wierzchnie i spodnie, buty, mufki, boa, rękawiczki i t. p.), które mają wierzch, podszewkę lub kołnierz ze skór futrzanych, podlegających opłacie.

Do skór takich należą: bobry morskie, lisy czarne i niebieskie, szenszyle, sobole, foki prawdziwe, wyskubane i niewyskubane, gronostaje, kuny, elki amerykańskie, nurki, bobry amerykańskie, cywety, skunksy, oposy (także amerykańskie), szopy, tchórze, wiewiórki, rysie, niedźwiadki, niedzwiedzie, wilki, wydry, tygrysy, piżmowce, ogony popielic i lisów, guanako, lamy, lisy, rosomaki, ralaby, koty, karakuły, popielice, kalanki, surki, murmle.

Narówni z wymienionemi w ustępie 1 przedmiotami należy traktować okrycia na nogi, worki skórzane, skóry przed łóżka i t. p., jeśli sporządzono je ze skór wymienionych w ustępie 2.

Zwykłe skóry baranie, owcze, jagnięce, królicze, zajęcze i kozie nie podlegają opłacie wtenczas, jeśli nie uległy przeróbce, nadającej im wygląd skórek wymienionych w ustępie 2, względnie jeśli futra z nich sporządzone przeznaczone są do praktycznego użytku i nie mogą uchodzić według zapatrywania kół fachowych za futra zbytkowne.

Oblamowanie futrzane przy sukniach, nakryciach na głowę, bucikach, rękawiczkach i t. d. uważa się za ozdobę, która nie powoduje podciągnięcia przedmiotu pod opłatę.

Poz. 10 spisu.

§ 43. Towar wymieniony pod literą b) podlega opłacie nawet wtenczas, jeśli wyrobiony jest tylko w części z koronek lub haftu, chyba że przedmioty te stanowią nieznaczną tylko ozdobę.

Należą tu zatem: koronkowe lub haftowane suknie damskie i dziecięce, bielizna wszelkiego rodzaju, kapelusze, chusteczki, kołnierze, parasolki nakrycia na stoły, serwetki, firanki i t. p.

Za nieznaczną ozdobę uważa się oblamowanie haftem lub koronką, jeśli długość użytego haftu, względnie koronki, nie przewyższa 1 metra a wartość użytego materjału 50 mk.

Poz. 11 spisu.

§ 44. Należą tu także sukna i t. p. materje (z wyjątkiem wyrobionych z masy gumowej lub papierowej), przeznaczone do obicia lub wyłożenia podłóg.

Poz. 12 spisu.

§ 45. Kufry, torby podróżne i walizki podlegają opłacie także wtenczas, jeśli sporządzono je w części ze skóry, chyba że skóry użyto jedynie do oblamowania, zabezpieczenia rogów lub do sporządzenia rączki do trzymania.

Poz. 13 spisu.

§ 46. Do środków wymienionych pod literą a) należą także samoloty oraz rowery, o ile te ostatnie poruszane są siłą motorową.

Poz. 14 spisu.

§ 47. Za antyki, podlegające opłacie, należy uważać te przedmioty, które wskutek wyrobienia ich w czasie dawniejszym mają oprócz wartości materjału i wartości użytkowej jeszcze ponadto specjalną

wartość dla zbieraczy, przez co odróżniają się wybitnie od przedmiotów, zwanych pospolicie starzyzną tandetną.

Uzupełnienia i naprawy, dokonane w czasach nowszych, nie zmieniają charakteru przedmiotu jako antyku.

Obojętnem jest, czy przedmioty te służą do praktycznego użytku, czy do ozdoby, i w jakim je ktoś nabywa celu.

Należą tu zatem: meble, sprzęty domowe, gospodarcze (wozy, kolaski, sanki) i narzędzia rolnicze lub rzemieślnicze, sprzęty kościelne, wszelkie wyroby z porcelany, fajansu, majoliki, terrakoty, kamionki, gliny, szkła, żelaza, mosiądzu, miedzi, bronzu, emalji, kości słoniowej; wyroby ze skóry, laku, drzewa; wyroby tekstylne (koronki, hafty, taśmy do oblamowania), kostjumy, materje na stroje, chustki, szale, szaty liturgiczne, dywany, gobeliny, obicia ścian i t. p., dalej monety, medale, medaljony, miedzioryty, plakiety, marki pocztowe, pieczęcie, herby, dyplomy, rękopisy osób historycznych, pamiątki po sławnych osobach historycznych, broń, stroje narodowe, albumy, instrumenty muzyczne, fajki, cygarnice, zegarki, zegary, szkatułki z drzewa lub metalu, przedmioty etnograficzne i t. d.

CZĘŚĆ III.

Postanowienia przejściowe.

§ 48. Sprzedaż przedmiotów zbytku, wydanych nabywcy przed dniem 21 września 1920 r., lecz jeszcze nie zapłaconych, należy wpisać do księgi sprzedaży przedmiotów zbytku.

§ 49. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie jednocześnie z ustawą, t. j. dnia 21 września 1920 r.

Warszawa, dnia 13 września 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Rybarski.*

(Dz. Ust. Nr. 89 1920 r., poz. 590).

WZÓR 1.
(do § 6 rozporz.).

(Strona pierwsza).

Nazwa władzy przemysłowej
(zakładu naukowego lub szkolnego).

Zapisek zaświadczeń

wydanych osobom, nabywającym przedmioty zbytku, wolne od opłaty stemplowej.
(Ustawa z dn. 16/7 1920 r. Dz. U. Nr. 79, poz. 528).
Rok ....

(Strona druga).

1	2	3	4	5	6	7	8
Nr. kolejny	Data wydania zaświadczenia	Imię i nazwisko (firma) osoby mającej nabyć przedmiot	Adres osoby wskazanej w rubryce 3	Oznaczenie przedmiotu zbytku według pozycji spisu załączonego do ustawy	Uzasadnienie wydania zaświadczenia	Termin ważności	UWAGA

WZÓR 2.
(do § 15 rozporz.)

(Strona pierwsza).

Księga sprzedaży przedmiotów zbytku.

(Imię i nazwisko (firma) sprzedawcy).
Za rok ....

(Strona druga i następne).

1	2	3	4	5		6		7	8
Nr. kolejny	Data sprzedaży	Oznaczenie przedmiotu	Ilość sztuk metrów	Cena sprzedaży		10-procent. opłata		Suma opłat za dekadę	UWAGA
				Mk.	fen.	Mk.	fen.		

WZÓR 3
(do § 19 rozporz.).

Grzbiet rachunku Nr. .... z księgi sprzedaży przedmiotów zbytku. (Pozostaje w przechowaniu sprzedawcy).	(Imię i nazwisko (firma) sprzedawcy). Adres. **Rachunek Nr.** .... z księgi sprzedaży przedmiotów zbytku. Przedmiot: .... Ilość sztuk (metrów): .... Cena umówiona: .... „ zaokrąglona: .... 10% opłata: .... (Miejsce i dzień wystawienia) .... (Podpis):

WZÓR 4
(do § 21 rozporz.).

DEKLARACJA

Niniejszem składam tytułem opłat stemplowych od sprzedaży przedmiotów zbytku, dokonanych w okresie czasu od .... do .... sumę Mk. .... fen. .... słowami Mk. .... fen. ....
(Miejsce i data wystawienia)
(Pieczęć): (Podpis):

WZÓR 5
(do § 31 rozporz).

DONIESIENIE

w przedmiocie opłaty od sprzedaży przedmiotów zbytku.

1	2	3			4
Imię i nazwisko (firma) sprzedawcy	Mieszkanie (siedziba) sprzedawcy	Rodzaj przedmiotów zbytku			UWAGA
		Które się sprzedaje	Które się rozpocznie sprzedawać	Których się zaprzestało sprzedawać	

535.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że z mocy artykułu 10 Ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., Dz. Ustaw Nr. 73, poz. 498, opłaty stemplowe od podań, wnoszonych do władz i urzędów administracyjnych, mających siedzibę na obszarze b. zaboru rosyjskiego, oraz do załączników tych podań, (art. 11, 12, 14, 15 i 16 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. Pr. Nr. 14 poz. 145), zostały z dniem 11 września r. b. podwyższone (np. 10 mk. od podań, podlegających dotychczas opłacie w kwocie 4 mk., na 2 marki od załączników, podlegających dotychczas opłacie w kwocie 1 mk. i t. p.).

Nieuiszczenie tych opłat pociąga za sobą ten skutek, że podania nie będą załatwiane (art. 24 powołanego dekretu).

536.

Sprostowanie okólnika w przedmiocie opłat stemplowych od umów o zawiązanie spółek akcyjnych.

W okólniku umieszczonym w № 36 „Dz. Urzęd." Min. Skarbu pod poz. 522 str. 702 wkradł się następujący błąd drukarski:

w ustępie pod 3) wiersz pierwszy zamiast „o ile nie obejmują", powinno być „o ile **one** obejmują".

Skarb narodowy.

537.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu postanowiło powołać do pracy nad poprawą finansów Państwa szerokie koła społeczeństwa. Zaproszeni w tym celu przedstawiciele prawie wszystkich instytucji, organizacji społecznych, gospodarczych i zawodowych w kraju, zebrani na posiedzeniu w Ministerstwie Skarbu dnia 8 września 1920 r.

pod przewodnictwem gen. Hallera, postanowili ukonstytuować się, jako Główny Komitet Popierania Skarbu Narodowego w Warszawie pod przewodnictwem Ministra Skarbu, a w miastach wojewódzkich stworzyć takież Komitety pod nazwą wojewódzkich, które będą pozostawały pod przewodnictwem Prezesów Izb, wzgl. Dyrekcji Skarbowych wojewódzkich. Po omówieniu programu działalności, została wybraną Komisja Organizacyjna, do której weszli pp.: Stanisław Libicki, ks. kan. Hipolit Skimborowicz, Witold Święcicki, prof. Samuel Dickstein, Józef Dangel.

Komisja opracowała podług wskazówek ogólnego zebrania, przy współudziale przedstawicieli Ministerstwa Skarbu, regulaminy i instrukcje, które zostały zatwierdzone na plenarnem posiedzeniu członków Komitetu w dniu 21 września r. b. Dla wprowadzenia w czyn zadań Komitetu został wybrany Wydział Wykonawczy, do którego weszli pp.: Stanisław Libicki, jako prezes, i Ludwik Bergson, Stanisław Ocetkiewicz, ks. kan. Hipolit Skimborowicz, Hipolit Wąsowicz, Jadwiga Klawerowa — jako członkowie.

Wydział Wykonawczy postanowił przedewszystkiem zająć się powiększeniem zapasu złota i srebra w Skarbie Państwa dla poprawy kursu waluty. W celu rozwinięcia działalności w całym kraju, przystąpiono do stworzenia Wojewódzkich Komitetów Popierania Skarbu Narodowego: we Lwowie, w Krakowie, w Poznaniu, w Grudziądzu, w Lublinie, Łodzi, Kielcach i Białymstoku. Prace Komitetu są w pełnym toku.

Komitety wydają legitymacje, kwitarjusze i instrukcje zbiórki delegatom poszczególnych organizacji, wchodzących w skład Komitetu, a mających za zadanie przeprowadzenie zbiórki na prowincji, w miastach i wsiach.

Zebrane metale i kamienie szlachetne po zbadaniu, rozsegregowaniu i ewentualnie przetopieniu przez Państwowy Urząd Probierczy, będą składane pod kontrolą Komitetu do Skarbu Narodowego.

Biuro Kamitetu Głównego mieści się w gmachu Ministerstwa Skarbu, Nowy-Świat 69, Wydział Prezydjalny, i przyjmuje zgłoszenia organizacji o przystąpieniu do Komitetu, oraz osoby, delegowane przez organizacje dla zbierania ofiar — codziennie od godz. 10-ej do 2-ej.

Pożyczki państwowe.

538.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu o przedłużeniu zapisów na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920 oraz o wpłacie obligacji austrjackich pożyczek wojennych przy zapisach na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową.

Na zasadzie: art. 9 ustawy z dnia 27 lutego 1920 roku (Dz. Ust. Nr. 21 z r. 1920, poz. 115), art. 10 ustawy z tejże daty (Dz. Ust. Nr. 25 z r. 1920 poz. 152), oraz art. 5 ustawy z dnia 11 maja 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 42 z roku 1920, poz. 250), uzupełniam i częściowo zmieniam postanowienia następujących rozporządzeń: rozp. z dnia 21 maja 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 47 z r. 1920, poz. 296), rozp. z dnia 17 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 63 z r. 1920, poz. 423), oraz rozp. z dn. 18 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 82 z r. 1920, poz. 552).

Art. 1. Zapisy na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920 przedłuża się do dnia 31 października 1920 r.

Art. 2. Od dnia 31 października 1920 r. aż do dnia zarządzenia na zasadzie art. 8 ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 61 z r. 1920, poz. 387) rejestracji i stemplowania austrjackich pożyczek wojennych oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, kasy skarbowe i urzędy podatkowe mogą przyjmować od osób, będących niewątpliwie obywatelami polskimi, oraz instytucji, funduszów i osób, prawnych, mających główną siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, które w terminie do dnia 31 października 1920 roku dokonały zapisu na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920 i wpłaciły sumę zapisu w gotówce lub zobowiązały się do jej wpłacenia w gotówce ratami, — przyjmować posiadane przez nie obligacje austrjackich pożyczek wojennych do wysokości jednej-trzeciej sumy zapisanej w gotówce, a o ile tym osobom i instytucjom na zasadzie art. 5 rozporządzenia z dn. 21 maja 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 47 z r. 1920 poz. 296), przyznano prawo wpłaty 50% sumy zapisu w obligacjach austrjackich pożyczek wojennych — do wysokości całkowitej sumy zapisanej w gotówce.

Art. 3. W ciągu 2 miesięcy od dnia zarządzenia rejestracji i stemplowania austrjackich pożyczek wojennych mogą oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, kasy skarbowe i urzędy podatkowe przyjmować przy zapisie na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920 na zasadach ustalonych w art. 2 niniejszego rozporządzenia obligacje austrjackich pożyczek wojennych, zarejestrowane i ostemplowane jako znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, lub zarejestrowane jako znajdujące się w posiadaniu obywateli polskich poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej i sprowadzone za pozwoleniem właściwych przedstawicielstw lub konsulatów polskich za granicą.

Warszawa, dnia 30 września 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Rybarski.*

(Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 95 z dn. 9 października 1920 r., poz. 631).

539.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Zgodnie z życzeniem Komisji Skarbowo-Budżetowej, która obraduje nad przeprowadzeniem 3% Pożyczki przymusowej od d. 1 listopada b. r., przedłuża Ministerstwo Skarbu na całym obszarze Rzeczypospolitej termin zamknięcia subskrypcji długoterminowej Pożyczki Odrodzenia do końca miesiąca października r. b.

Przepisy rachunkowe i kasowe.

540.

ROZPORZĄDZENIE

w przedmiocie zmiany Tymczasowych przepisów o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 5 — 1920, Monitor Polski Nr. Nr. 59 — 64 z roku 1920).

§§ 67 i 68 przepisów powyższych otrzymują brzmienie następujące:

§ 67.

Sumy niewłaściwie lub nadmiernie wpłacone do kas skarbowych lub do specjalnych kas poborowych, a zarachowane na dochód Skarbu, mogą być na zasadzie decyzji właściwej władzy lub urzędu, zarządzających danym przychodem, zwrócone płatnikowi lub zaliczone na poczet należności, jakie od niego przypadają.

Uwaga. Kompetencje władz i urzędów co do przyznawania zwrotów określą oddzielne przepisy odnośnych Ministerstw.

§ 68.

O ile kwotę, przypadającą do zwrotu, wpłacono do kasy skarbowej, to władza lub urząd, orzekające o zwrocie, przesyłają swą decyzję wraz z odpisem do właściwej izby skarbowej, ze wskazaniem adresu wierzyciela Skarbu. Izba skarbowa po zbadaniu w wykazie szczegółowym (wzór Nr. 1), czy wpływ istotnie w swoim czasie nastąpił oraz po odnotowaniu zarządzenia zwrotu przy odpowiedniej pozycji tego wykazu asygnuje wypłatę i przesyła wierzycielowi Skarbu odpis wspomnianej wyżej decyzji wraz z odcinkiem asygnacji. Zwrot sum wpłaconych w bieżącym okresie budżetowym uskutecznia się z właściwego dochodu tegoż okresu, zaś zwrot sum wpłaconych w ubiegłych okresach ze specjalnego kredytu, przewidzianego w budżecie wydatków Ministerstwa Skarbu.

Władze lub urzędy, po otrzymaniu od Izby skarbowej zawiadomienia o dokonanym zwrocie, robią adnotację w odpowiednich księgach (§§ 84 i 87 Tymcz. Przep.), przy zamknięciu zaś ksiąg zmniejszają ogólną sumę przychodu budżetowego o ogólną sumę zwrotów, uskutecznionych z dochodów bieżącego okresu.

Jeżeli zaś przypadającą do zwrotu kwotę wpłacono do specjalnej Kasy poborowej, to o ile wpłata nastąpiła w bieżącym okresie budżetowym, zwrot uskutecznia odnośna kasa specjalna ze swych dochodów na podstawie asygnacji kompetentnej władzy lub urzędu, jeżeli zaś wpłata nastąpiła w okresach ubiegłych, zwrot uskutecznia właściwa kasa skarbowa na podstawie zarządzenia Izby skarbowej, której w tym celu władza orzekająca o zwrocie przesyła właściwą decyzję.

Przed wydaniem decyzji władze lub urzędy zwracają się do Izb Kontroli Państwa o sprawdzenie, czy reklamowane sumy faktycznie wpłacono, czy zarachowanie nastąpiło na „sumy skarbowe“ i na jaki okres, otrzymane zaś od tych Izb zaświadczenia dołączają do swoich decyzji.

Warszawa, dnia 7 września 1920 r.

Minister Skarbu:
w/z.
(—) *Weinfeld.*

(„Monitor Polski“ Nr. 232 1920 r.).

541.

ROZPORZĄDZENIE

w przedmiocie zmiany Ogólnych przepisów dla specjalnych kas poborowych i specjalnych poborców. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 14 — 1920 r., Monitor Polski Nr. 167 z r. 1920).

§§ 11-a i 12 otrzymują brzmienie nsatępujące:

§ 11 a.

Specjalne kasy poborowe mogą zwracać płatnikom sumy niewłaściwie lub nadmiernie przez tychże w danym okresie budżetowym wpłacone, a zarachowane na dochód Skarbu, na podstawie asygnacji tej władzy lub urzędu, które, orzekają o zwrocie. Zwroty takie uskuteczniać mogą tylko te specjalne kasy poborowe, które wpłatę przyjęły w sposób następujący: przed wypłatą należy przy odpowiedniej pozycji księgi kasowej (wzór Nr. V), pod którą zapisany był w swoim czasie wpływ, umieścić następującą uwagę: „zwrócono mk. . . . . . fen. . . . dnia . . . na zasadzie asygnacji . . . . Nr. . . . z dn. . . . . . 192 . . r. (nazwa władzy asygnującej). Następnie w księdze kasowej (wzór Nr. V) po podsumowaniu ogólnej sumy przychodu, należy potrącić sumę kwot każdego dnia zwróconych czerwonym atramentem. Zarazem w rubryce „Uwagi“ należy wyszczególnić sumy wypłacone.

Zwrot sum wpłaconych niewłaściwie lub nadmiernie do specjalnych kas poborowych, a zarachowanych na dochód Skarbu w ubiegłych okresach budżetowych uskuteczniają właściwe kasy skarbowe na podstawie zarządzeń właściwych izb skarbowych, którym w tym celu władze orzekające o zwrocie przesyłają odnośne decyzje (§ 68 tymczasowych przepisów o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe).

Przed wydaniem decyzji władze lub urzędy zwracają się do Izb Kontroli Państwa o sprawdzenie, czy reklamowane sumy faktycznie wpłacono, czy zarachowanie nastąpiło na „sumy skarbowe“ i na jaki okres, otrzymane zaś od tych Izb zaświadczenie dołączają do swoich decyzji.

Specjalni poborcy nie dokonywują żadnych zwrotów.

§ 12.

W miejscowościach, w których niema kas skarbowych, mogą specjalne kasy poborowe za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu uskuteczniać również niektóre wypłaty na rachunek kas skarbowych, w których okręgu się znajdują. Specjalni poborcy nie dokonywują żadnych wypłat.

Warszawa, dnia 7 września 1920 r.

Minister Skarbu:
w/z.
(—) *Weinfeld.*

(„Monitor Polski“ Nr. 232 1920 r.).

542.

ROZPORZĄDZENIE

w przedmiocie zmiany Instrukcji rachunkowej dla Izb skarbowych. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 12 — 1920 r.).

I punkt d § 30 otrzymuje brzmienie następujące:

§ 30.

d) sumy zwracane płatnikom z przychodów budżetowych, jako to: zwroty nadpłaconych podatków, opłat i t. p., o ile zwrot uskutecznia się w tym samym okresie budżetowym, w którym nastąpiła wpłata.

II. Po dziale H powołanej Instrukcji wprowadza się nowy Dział J, pod nazwą: **„Zwrot sum niewłaściwie wpłaconych do Kas skarbowych oraz specjalnych Kas poborowych“.**

Dział ten składa się z dwóch §§ 42-a i 42-b, które otrzymują brzmienie następujące:

§ 42-a.

Izba skarbowa po otrzymaniu od kompetentnej władzy pisma orzekającego zwrot wpłaconej kwoty, jako to: nadpłaconego lub niewłaściwie pobranego podatku, opłaty, cła, akcyzy, grzywny i t. p., przedewszystkiem sprawdza na podstawie wykazów szczegółowych (wzór Nr. 1), czy wspomnianą w piśmie sumę faktycznie wpłacono, czy zarachowanie nastąpiło na sumy skarbowe, na jaki okres, oraz czy zwrot nie nastąpił już poprzednio. W tym celu Izba skarbowa w wykazie szczegółowym czyni adnotację czerwonym atramentem w sposób następujący:

„Zwrócono mk. . . . . fen. . . dn. . . . . . .
na zasadzie decyzji . . . . L. . . . .
(nazwa władzy)
z dn. . . . ., poczem asygnuje przyznaną do zwrotu kwotę.

Równocześnie z przesłaniem asygnacji do kasy skarbowej przesyła Izba skarbowa wierzycielowi skarbu odcinek asygnacji z dołączeniem odpisu decyzji, mocą której władza lub urząd dysponująca przychodem zarządziła zwrot, oraz zawiadamia władzę lub urząd, które orzekły zwrot niewłaściwie wpłaconej sumy.

O ile wpływ nastąpił w **bieżącym okresie budżetowym**, zwrot uskutecznia się z rachunku sum obrotowych (§ 30 punkt d), o ile zaś wpłata miała miejsce w **ubiegłych okresach budżetowych**, zwrot uskutecznia się z kredytu, przewidzianego na ten cel w budżecie Ministerstwa Skarbu.

Również uskutecznia się z kredytu, przewidzianego w budżecie Ministerstwa Skarbu zwrot sum, wpłaconych do specjalnych kas poborowych w ubiegłych okresach budżetowych. W tym celu władza lub urząd kompetentny orzekający zwrot przesyła swą decyzję odnośnej Izbie skarbowej, ta zaś po przeprowadzeniu wyżej wyszczególnionych przedwstępnych czynności, wystawia asygnację na właściwą kasę skarbową i równocześnie przesyła odcinek asygnacji oraz odpis decyzji, mocą której władza lub urząd, dysponująca przychodem, zarządziła zwrot wierzycielowi skarbu.

§ 42-b.

Zwroty uskutecznione z rachunku sum obrotowych księguje Izba skarbowa w specjalnym wykazie szczegółowym (wzór Nr. XV) w sposób wskazany w §§ 34 i 37 Instrukcji rachunkowej dla Izb skarbowych.

Po zamknięciu okresu budżetowego Izba skarbowa czyni w wykazie tym adnotację czerwonym atramentem, że o całkowitą sumę objętą wykazem zostały równocześnie zmniejszone wpływy z tego samego tytułu (ten sam dział, § i poz. dochodów budżetowych). W wykazie szczegółowym przychodów tego samego tytułu (wzór Nr. 1) pod ogólną sumą wpływów za cały okres budżetowy wpisuje Izba skarbowa sumę uskutecznionych zwrotów podług wykazu Nr. 15, potrąca tę sumę i w ten sposób wyprowadza sumę wpływów budżetowych **netto**.

Podobną manipulację należy przeprowadzić również i we właściwych księgach, a mianowicie: w księdze sum obrotowych (wzór Nr. 24), w księdze wpływów sum budżetowych (wzór Nr. 3) i równocześnie zawiadomić Główny Urząd Kasowy (Centralną Księgowość).

Warszawa, dn. 7 września 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Weinfeld.*

Sprawy walutowe.

543.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w sprawie uzupełnienia postanowień regulaminu dla Komisji Dewizowej i banków dewizowych.

W uzupełnieniu postanowień regulaminu dla Komisji Dewizowej i banków dewizowych (Dz. Ust. Nr. 73 poz. 506 z roku 1920) zarządzam co następuje:

Art. 1. Art. 1 regulaminu ulega zmianie i brzmieć będzie: „W skład Komisji Dewizowej wchodzą: prezes i wice-prezes, mianowami przez Ministra Skarbu oraz jako członkowie: przedstawiciel Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej, dwaj przedstawiciele Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej i delegaci poszczególnych banków dewizowych. po jednym delegacie od każdego banku.

Prezes, a w jego nieobecności wice-prezes Komisji, ma prawo do zapraszania na jej posiedzenia również innych osób z głosem doradczym.“

Art. 2. Art. 4 regulaminu uzupełnia się następującym drugim ustępem: „Prezes Komisji Dewizowej upoważniony jest powoływać do życia za zgodą komitetu wykonawczego w Warszawie w poszczególnych miastach prowincjonalnych specjalne komitety wykonawcze, których skład i zakres działania będzie każdorazowo określony.

Art. 3. Po art. 19 regulaminu wprowadza się do tego ostatniego nowy art. 19-a, który brzmieć będzie:

„O ile wydział kasowy departamentu skarbu Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej zajmuje się samodzielnie przydziałem walut zagranicznych osobom, firmom i instytucjom prywatnym, wówczas podlega on tym samym ograniczeniom, co każdy bank dewizowy.

Postanowienia regulaminu nie dotyczą jednakże działalności wydziału kasowego, o ile tenże przydziela waluty zagraniczne instytucjom rządowym.

Art. 4. Po art. 22 regulaminu wprowadza się do tegoż nowy art. 22-a, który brzmieć będzie:

„Aż do chwili, póki kompetencja Głównego Urzędu Obrotu Towarowego nie będzie rozciągnięta na obszary Województw Poznańskiego i Pomorskiego, prawa przysługujące powyższemu Urzędowi w myśl poprzednich artykułów wykonywać będzie na tych obszarach Urząd dla Handlu Zagranicznego w Poznaniu.

Art. 5. Art. 26 regulaminu uzupełnia się następującym czwartym ustępem:

„Do wydawania zezwoleń na wywóz zagranicę sum w walutach obcych nieprzekraczających normy, ustalonej w art. 17 p. 2 b. upoważniony jest w imieniu Komisji Dewizowej, o ile chodzi o osoby korzystające z prawa wywozu swego majątku do Niemiec w myśl postanowień Traktatu Pokojowego z Niemcami, podpisanego w Wersalu 28 czerwca 1919 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 35 1920 r. poz. 199 i 200) Urząd Likwidacyjny, oddział w Poznaniu“.

Warszawa, dn. 1 września 1920 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Rybarski.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
(—) *W. Kucharski.*

(Dz. Ust. Nr. 89 1920 r., poz. 584).

544.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w przedmiocie zmiany rozporządzenia o ograniczeniu obrotu dewizami i walutami zagranicznemi (Dz. Ust. № 73, poz. 505).

Na mocy art. 7 ustawy z dnia 9 lipca 1920 roku Dz. Ust. Nr. 56 z r. 1920 poz. 347 i w uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 1920 r. Dz. Ust. Nr. 73 z roku 1920 poz. 505 zarządza się, co następuje:

Art. 7 rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 1920 r. uzupełnia się następującym drugim i trzecim ustępem:

Podróżni, udający się za granicę, mają prawo wywieźć bez zezwolenia Komisji Dewizowej sumę 300.— fr. francuskich, względnie równowartość tejże w innych walutach zagranicznych, na jedną osobę jednorazowo, i 900.— fr. francuskich, względnie równowartość w innych walutach zagranicznych, miesięcznie. Osoby należące do jednej rodziny nie mogą wszakże przewieźć jednorazowo łącznie bez zezwolenia większej sumy niż 1.000 fr. francuskich, względnie równowartości w innych walutach zagranicznych.

Postanowienia poprzedniego ustępu nie dotyczą ruchu przygranicznego.

Warszawa, dn. 25 września 1920 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Rybarski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *St. Nowodworski.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
(—) *W. Kucharski.*

(Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 92 z dn. 29 września 1920 r., poz. 616).

545.

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ

dnia 30-go września 1920 r.

Dnia 20-go września obieg wynosił	Mk. 31.865.354.120.50
Od dnia 20/IX do 30/IX wypuszczono	„ 1.233.075.256.—
Do dnia 30/IX puszczono w obieg ogółem . . .	Mk. 33.098.429.376.50
W tem na podstawie artykułu 2 Ustawy z dnia 26-go marca 1920 r. (Dziennik Ustaw № 31 poz. 179) .	M. 2.558.572.890.93

Naczelny Dyrektor:
(—) *Steczkowski.*

Główny Skarbnik:
(—) ***Marjan Karpus.***

Przepisy o instytucjach bankowych.

546.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 6 sierpnia 1920 roku

o odroczeniu niektórych terminów płatności.

Art. 1. Instytucje bankowe akcyjne, domy bankowe, towarzystwa wzajemnego kredytu oraz instytucje kredytu drobnego (np. kasy Raifeisena) i wogóle prywatne instytucje kredytowe będą obowiązane do wypłat przypadających od nich z tytułu wszelkiego rodzaju wkładów w trybie następującym:

a) bez ograniczenia — do zwrotu należności nie przewyższającej sumy 25.000 marek polskich, a dla instytucji drobnego kredytu sumy 1000 marek polskich;

b) oprócz kwot wskazanych w ust. a) do zwrotu co miesiąc 10% pozostałości rachunku, ustalonej w dniu 1 sierpnia 1920 r.;

c) niezależnie od kwot określonych w ust. a) i b) do wypłaty sum niezbędnych wierzycielowi na pokrycie następujących należności:

1) na zapłatę pensji i płac zarobkowych,

2) na zapłatę czynszów dzierżawnych oraz komornego za pomieszczenie wszelkiego rodzaju,

3) na zapłatę rat od pożyczek należnych instytucjom długoterminowego kredytu hipotecznego,

4) na zapłatę odsetek od wierzytelności hipotecznych,

5) na zapłatę podatków od innych opłat publicznych,

6) na zapłatę składek ubezpieczeniowych oraz wynagrodzeń z tytułu ubezpieczenia.

7) na nabycie przedmiotów potrzebnych do prowadzenia przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych, rzemieślniczych lub rolnych,

8) na pokrycie wydatków bieżących instytucji publicznych i społecznych,

9) na zakup pożyczek państwowych.

Art. 2. W razie żądania sum na pokrycie należności wymienionych w art. 1 ust. c) instytucje władne są domagać się złożenia dowodów, usprawiedliwiających żądanie, oraz uskuteczniać wypłaty w wypadkach wskazanych w art. 1 ust. c) pod liczbami 2—9 bezpośrednio do rąk odpowiednich osób lub instytucji. Uiszczenie takie zwalnia dłużnika od zobowiązania.

Art. 3. Postanowienia art. 1 nie dotyczą należności z tytułu wkładów poczynionych po dniu 31 lipca 1920 r.

Art. 4. Termin płatności weksli wystawionych przed 1 sierpnia 1920 r. a płatnych w sierpniu lub wrześniu tego roku odracza się o 2 miesiące; w miejsce pierwotnej daty płatności wstępuje odpowiedni dzień miesiąca października lub listopada.

To postanowienie nie stosuje się do weksli wystawionych po 1 sierpnia 1914 r.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze nie ubliża przepisom prawa cywilnego o zarachowaniu (kompensacie) zobowiązań pieniężnych.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1920 r.

Art. 7. Rada Ministrów władną jest uchylić lub zmieniać postanowienia tego rozporządzenia w całości lub części.

Naczelnik Państwa i

Przewodniczący Rady Obrony Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

(Dz. Ust. Nr. 78 1920 r., poz. 523).

Pożyczki premjowe.

547.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 17 września 1920 r.

w przedmiocie zmiany art. 4 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie 4% państwowej pożyczki premjowej (Dz. Ust. Nr. 61, poz. 391).

Art. 1. Art. 4 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie 4% państwowej pożyczki premjowej otrzymuje brzmienie następujące:

W ciągu pierwszych dwudziestu lat, począwszy od dnia, oznaczonego przez Ministra Skarbu, w każdą sobotę wylosowywana będzie jedna wygrana w kwocie miljona marek polskich, płatna bez jakichkolwiek potrąceń przez oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Art. 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Przewodniczący Rady Obrony Państwa:

w z. (—) *Witos.*

Prezydent Ministrów:

w z. (—) *Daszyński.*

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 92 z dn. 29 września 1920 r., poz. 601).

Sprawy naftowe.

548.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu, w przedmiocie ustalenia ceny ropy i przetworów naftowych.

Na podstawie austrjackiego rozporządzenia cesarskiego z dnia 10 sierpnia 1915 r. austr. Dz. U. P. 239, austrjackiej ustawy z dnia 24 lipca 1917 r. austr. Dz. U. P. Nr. 307, rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 sierpnia 1919 r. Dz. U. Nr. 74, poz. 431, i uchwały Rady Ministrów z dnia 16 września 1919 r. Dz. U. z 1920 r. Nr. 23, poz. 128, zarządza się, co następuje:

Art. 1. Ceny ropy wyprodukowanej w czasie od dnia 1 czerwca 1920 r., przypadającej na t. zw. udziały netto (producentów uprawnionych do wydobywania), oznacza się w sposób następujący:

1) Krajowe fabryki olejów mineralnych (rafinerje) płacić będą za część pobranej ilości po 300 mk. a za resztę po 1000 mk. za 100 kg. netto w cysternach loco stacja nadawcza, a to w stosunku ustalanym przez Państwowy Urząd Naftowy.

2) Zakłady panstwowe (wojskowe, kolejowe, salinarne i t. p.), pobierające ropę na cele opałowe, płacić będą po 300 mk. za 100 kg. netto w cysternach, loco stacja nadawcza.

We wszystkich innych wypadkach należy zastosować postanowienie austrjackiego rozporządzenia cesarskiego z dnia 10 sierpnia 1915 r. austr. Dz. U. P. Nr. 239.

Art. 2. Różnica między zasadniczą ceną mk. 300 — a ceną mk. 1000 za 100 kg. przeznaczona jest na inwestycje w kopalniach nafty i na wzmożenie ruchu wiertniczego. Każdy posiadacz kopalni (uprawniony do wydobywania) obowiązany jest na żądanie Państwowego Urzędu Naftowego wykazać, że zastosował się do powyższego postanowienia, a Państwowy Urząd Naftowy, zwalniając wzgl. przydzielając ropę, może zażądać złożenia tej nadwyżki we wskazanej przez się instytucji finansowej i uzależnić jej wypłatę od warunków zabezpieczających dopełnienie powyższego obowiązku.

Art. 3. Dla przetworów ropy naftowej i gazu ziemnego, przeznaczonych dla użycia w kraju, oznacza się następujące ceny maksymalne:

1) Dla benzyny o ciężarze gatunkowym:

do 0.640	Mk. 1.000
od 0.641 do 680	„ 850
od 0.681 do 700	„ 750
od 0.701 do 725	„ 700
od 0.726 do 750	„ 650
od 0.751 do 770	„ 600
ponad 0.770	„ 550
2) za naftę destylowaną	„ 350
3) za olej gazowy	„ 500
4) za olej smarowy (destylat)	
lekki smarność do 4 przy 20° C. .	„ 600
lekki smarność od 4.1 do 6 przy 20°C.	„ 700
lekki smarn. od 6.1 do 12 przy 20°C.	„ 800
średni smarn. od 3.1 do 4 przy 50°C.	„ 1.000
ciężki smarn. od 4.1 do 5 przy 50°C.	„ 1.200
ciężki smarn. od 5.1 do 6 przy 50°C.	„ 1.300
ciężki smarn. od 6.1 do 7 przy 50°C.	„ 1.400
5) za olej automobilowy o smarności 8—10 przy 50°C.	„ 1.500
6) za olej lotniczy	„ 2.000
7) za olej cylindrowy	
o punkcie zapalności 220/230°C. .	„ 2.000
za każde 10° powyżej 230° . . .	„ 50
8) za olej wulkanowy letni . . .	„ 1.100
9) za olej wulkanowy zimowy . . .	„ 1.200
10) za asfalt	„ 800
11) za koks	„ 700
12) parafinę o punkcie topliwości 50 do 52°C.	„ 2.000
za każde 2° punktu topliwości wyżej 52°C. dodatek	„ 50
za każde 2° punktu topliwości poniżej 50°C. opust	„ 50
13) za wazelinę o punkcie krzepnięcia 26/27°C.	„ 1.200
za każdy 1° krzepnięcia powyżej 27°C. dodatek	„ 50
14) do powyższych cen dolicza się za rafinowanie:	
— benzyny	20%
nafty	20%
olejów lekkich	20%
olejów średnich	25%
olejów ciężkich, oraz autom. lotniczych i cylindr.	30%
parafiny	10%
wazeliny	25%

Art. 4. Ceny w art. 3 oznaczone rozumieją się za 100 kg. bez opakowania za natychmiastową zapłatą gotówką bez podatku spożywczego, według relacji (parytet) Drohobycz, t. zn., że przy sprzedażach loco rafinerja, fabryki ładujące produkty poza stacją kolejową w Drohobyczu mają prawo do zarachowania należytości przewozowych z Drohobycza do stacji nadawczej rafinerji za 100 kg. netto danego produktu, jeżeli wysyłka nastąpi w cysternach, i 125 kg. brutto, jeżeli wysyłka nastąpi w beczkach.

Art. 5. Należytość za wypożyczenie i używanie cystern wynosi mk. 10 za 100 kg. wagi netto, bez względu na odległość.

O ile rafinerje nie rozporządzają cysternami czystemi, zdatnemi do przewozu odpowiednich produktów, mają obowiązek je wyczyścić.

Należytość za wyczyszczenie cystern wynosi mk. 300.

Art. 6. Należytość za uporządzenie beczek wynosi 20 mk. za 100 kg. netto produktu.

Za naprawę beczek nie nadających się do napełnienia przysługuje rafinerjom prawo zaliczenia sobie rzeczywistych kosztów remontu.

Art. 7. Przy dostawach produktów poniżej wagonu rafinerje mogą policzyć dodatek za sprzedaż drobiazgową przy nafcie mk. 20, przy innych produktach mk. 30 za 100 — kg. netto.

Art. 8. Przy wprowadzeniu produktów w art. 3 wymienionych z rafinerji do obrotu pobierać się będzie w sposób analogiczny, jak podatek spożywczy, oparty na austr. ustawie z 26 maja 1882 Nr. 55 austr. dz. u. p., po 400 marek od 100 kg. parafiny w każdej postaci i po 200 mk. od 100 kg. wszelkich innych przetworów dla Skarbu Państwa jako pokrycie wydatków, ponoszonych przez Skarb Państwa na rzecz przemysłu naftowego a w szczególności na aprowizację robotników.

Przy produktach, od których się pobiera wyżej wspomniany podatek spożywczy, należne Skarbowi Państwa z powyższego przepisu sumy pomniejsza się o sumę podatku, który ma być osobno zaliczany.

Art. 9. Kto wbrew postanowieniom art. 8 żąda cen wyższych od tam oznaczonych, każe je sobie lub komu innemu zapłacić albo przyrzec, będzie karany przez władze polityczne pierwszej instancji aresztem od jednego tygodnia do 6 miesięcy. Obok tej kary pozbawiania wolności może być orzeczona grzywna do 14.000 mk., konfiskata przedmiotów, do których czynność karygodna się odnosi, i utrata uprawnienia przemysłowego.

Art. 10. Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie z dniem ogłoszenia, z tem zastrzeżeniem, że ceny w art. 3 oznaczone mają zastosowanie także w tych wypadkach, w których produkty po dniu 15 lipca 1920 r. z rafinerji wydane zostały bez umową ustalonych cen lub też z zastrzeżeniem przewidywanej ich zmiany. Równocześnie tracą moc postanowienia Austr. Minist. Handlu z dn. 23 sierpnia 1918 r. Nr. 308 austr. Dz. U. P. i postanowienia rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 16 marca 1920 r. (Monitor Polski z dnia 22 marca 1920 r. Nr. 67), z tem ograniczeniem, że to ostatnie rozporządzenie pozostanie w mocy co do zapasów ropy naftowej, wyprodukowanej do dnia 31 maja 1920 r.

Wreszcie tracą moc obowiązującą rozporządzenia b. Jenerał-Gubernatora w Warszawie z dnia 12 maja 1916 r. (Dz. rozp. Nr. 35, poz. 99), oraz b. Jenerał-Gubernatora w Lublinie z dn. 1 stycznia 1917 r.

Warszawa, dnia 31 lipca 1920 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 82 z dn. 27 sierpnia 1920 r., poz. 551).

Przepisy o służbie państwowej.

549.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie kosztów podróży służbowych i djet, tudzież kosztów przeniesienia urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej na obszarach b. Królestwa Kongresowego i Małopolski.

Odnośnie do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszów

państwowych z 5 sierpnia 1920 r. Dz. Ust. Nr. 74 poz. 507, zarządza Ministerstwo Skarbu w przedmiocie wynagradzania urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej za czynności służbowe, przedsiębrane poza ich zwykłem miejscem służbowem, jak również co do zwrotu kosztów przeniesienia aż do wydania nowego „Przepisu organizacyjnego dla Kontroli skarbowej", co następuje:

Koszta podróży służbowych.

Art. 1. Urzędnicy i funkcjonarjusze Kontroli skarbowej mają ze względu na swe przeznaczenie służbowe wykonywać służbę zasadniczo patrolą, a więc pieszo.

Używanie kolei żelaznej, statku, podwody lub innych do ogólnego użytku oddanych środków przewozowych może mieć miejsce na podstawie wyraźnego upoważnienia władzy przełożonej wyjątkowo tylko w takich wypadkach, jeżeli użycie środka przewozowego ze względu na znaczną odległość od siedziby służbowej, ważność i nagłość czynności służbowej było koniecznem, albo też gdyby przez użycie środka przewozowego oszczędziło się na łącznych kosztach i czasie.

Inspektorzy Kontroli skarbowej (akcyzowi) i kierownicy nadzorów oraz Oddziałów Kontroli skarbowej w Małopolsce, jako urzędnicy kierujący, mogą w razie podróży służbowych do miejscowości, leżących poza zwykłem ich miejscem służbowem, oddalonej od siedziby urzędowej ponad 4 klm., użyć kolei żelaznej, statku, podwody, lub innego środka przewozowego bez osobnego upoważnienia władzy przełożonej.

Na użycie środków przewozowych przez innych urzędników Kontroli skarbowej niepełniących funkcje Inspektorów Kierowników nadzorów i Oddziałów oraz przez funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej, mogą zezwalać na obszarze b. Kongresówki Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych, zaś w Małopolsce Dyrekcje okręgów skarbowych, a w nagłych i niecierpiących zwłoki wypadkach inspektor akcyzowy, kierownik nadzoru lub kierownik Oddziału Kontroli skarbowej, bądź to osobno co do każdej poszczególnej czynności służbowej, bądź też na pewien okres czasu co do wszystkich czynności służbowych, w pewnem miejscu dokonywać się mających.

Pozwoleń na używanie środków przewozowych nie wolno udzielać bezwarunkowo, jeżeli miejsce wykonania czynności służbowej jest oddalone od siedziby służbowej nie więcej niż 8 (ośm) klm., t. j. około dwóch godzin drogi, a przy odległościach od 8 do 15 klm. można udzielać pozwolenia tylko w wypadkach niezbędnej potrzeby służbowej.

Niezbędne potrzebne podróże i czynności służbowe poza zwykłą siedzibą urzędową należy przedsiębrać w taki sposób, aby o ile cel ich nie dozna przez to uszczerbku, powodowały dla Skarbu Państwa jaknajmniejsze koszta. W ogólności należy starać się o jaknajdalej posuniętą oszczędność w wydatkach.

Służbę zamiejscową należy zarządzać nie dłużej, niż na 8 godzin dziennie, chyba że wymagają tego szczególne okoliczności. W siedzibie służbowej należy zezwalać na przerwy dla spożycia obiadu lub wieczerzy.

Art. 2. W razie podróży służbowych, delegacji lub zastępstwa (substytucji) poza zwykłem miejscem służbowem przyznaje się:

a) dyjety dzienne i

b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem, podwodami lub innemi środkami przewozowemi, o ile użycie tych środków zostało wyraźnie przez władzę przełożoną zezwolone.

Art. 3. Normalne dyjety dzienne wynoszą w razie podróży służbowych w obrębie Państwa:

1) dla **urzędników** Kontroli skarbowej:
VII stopnia służbowego 50 mk.;
VIII i IX stopnia służbowego 40 mk.;
X i XI stopnia służbowego 35 mk.;

2) dla **funkcjonarjuszów** Kontroli skarbowej:
kontrolerów skarbowych 24 mk.;
mł. kontrolerów skarbowych 20 mk.

Wysokość dyjet w razie podróży poza granicami Państwa unormują osobne przepisy.

Jeżeli spowodowany podróżą służbową, delegacją lub zastępstwem (substytucją) pobyt w tej samej miejscowości trwa dłużej, niż 21 dni, to oznaczone powyżej dyjety zmniejszają się, począwszy od 22-go dnia o 25%.

W wyjątkowych wypadkach może Ministerstwo Skarbu zezwolić na pobór pełnych dyjet, jednak nie dłużej, jak na dalszy okres 42 dni.

Urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej, delegowany na stały **dozór** pewnego zakładu lub przedsiębiorstwa, podlegającego opodatkowaniu, jak np. gorzelni, cukrowni, rektyfikacji i rozlewni spirytusu, browaru, drożdżowni, octowni, gilzowni, fabryki zapałek, fabryki likierów i słodzonych napojów wyskokowych, fabryki tytoniu i t. p., oprócz normalnych kosztów przejazdu, nie ma prawa do pobierania dyjet dziennych.

Delegowani do takiego dozoru tylko przejściowo, otrzymują dyjety w pełnym wymiarze normalne. Delegacji tego ostatniego rodzaju (przejściowych) należy zasadniczo unikać.

Dyjety mają służyć na pokrycie wszystkich wydatków, których w myśl niniejszego rozporządzenia osobno się nie zwraca.

Art. 4. Na czas pobierania dodatku drożyźnianego, urzędnicy i funkcjonarjusze Kontroli skarbowej pobierać będą uzupełnienie dyjet normalnych. Uzupełnienie to wynosi w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na ziemiach b. zaboru austrjackiego i rosyjskiego 150%.

W przyszłości zwiększać lub zmniejszać się będzie powyższe uzupełnienie równorzędnie ze zmianą mnożnika dla miasta Warszawy w myśl postanowień o zmianie mnożnika dla oznaczenia dodatku drożyźnianego, zawartego w poszczególnych ustawach o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych.

Art. 5. Jednostką obliczania dyjet dziennych jest 24-godzinny przeciąg czasu, liczący się zawsze od godziny 12 w nocy.

Za przeciąg czasu krótszy, niż 24 godziny, należy się dyjeta, jeżeli cała czynność służbowa pozamiejscowa łącznie z podróżą trwała najmniej 8 godzin.

Dyjety należą się urzędnikom i funkcjonarjuszom Kontroli skarbowej także za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania zamiejscowej czynności służbowej.

Jeżeli urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej w czasie pełnienia służby zamiejscowej zachoruje bez własnej winy, a choroba zostanie stwierdzoną świadectwem lekarskiem, należą mu się dyjety za cały czas trwania choroby.

Jeżeli urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej w czasie odbywania zamiejscowej służby awansuje, liczą mu się wyższe dyjety od daty dekretu nominacyjnego.

Miejscowa służba kontrolna, jakoteż służba kancelaryjna, nie uprawnia do zaliczenia dyjet.

Art. 6. Do przejazdu koleją w I kl. mają prawo urzędnicy Kontroli skarbowej, zaliczeni do VI, zaś do przejazdu koleją II kl. urzędnicy, zaliczeni od VII do X stopnia służbowego.

Urzędnicy Kontroli skarbowej, zaliczeni do XI stopnia służbowego (w Małopolsce) i funkcjonarjusze Kontroli skarbowej, t. j. kontrolerzy i mł. kontrolerzy sk., mają prawo do przejazdu koleją III kl.

Jeśli na statku są tylko dwie klasy, zwraca się urzędnikom Kontroli skarbowej, zaliczonym do VI i VII stopnia służbowego, ceny biletu I kl.; urzędnikom zaś, zaliczonym od VIII do XI stopnia służbowego, tudzież kontrolerom i mł. kontrolerom skarbowym ceny biletu II kl.

O ile urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej korzysta ze zniżek, przewidzianych w przepisach o przejazdach ulgowych pracowników państwowych kolejami żelaznemi *) („Monator Polski" z dnia 13 lipca 1920 r. Nr. 147), należy mu się zwrot opłat zniżkowych.

Wydatki na dorożki z dworca i na dworzec kolejowy, z przystani i na przystań zwraca się wedle obowiązującej taryfy, wydanej przez właściwą władzę administracyjną tylko w tych wypadkach, jeżeli odległość do dworca i przystani, albo z dworca i przystani do miejsca służbowego wynosi więcej, niż 4 klm.

Zwrot kosztów przewozu bagażu podróżnego wagi do 50 klg. należy się urzędnikowi lub funkcjonarjuszowi Kontroli skarbowej, o ile zamiejscowa czynność służbowa łącznie z podróżą trwa dłużej, niż 6 dni i jeżeli do przeprowadzenia tej czynności zachodziła konieczna potrzeba zabrania większej ilości aktów urzędowych lub innych przedmiotów kontrolnych (np. przy weryfikacjach przedsiębiorstw), a okoliczność tę stwierdzi władza, zarządzająca taką czynnością służbową.

Wydatki na tragarzy zwraca się w kwocie faktycznie wydanej, ale tylko wówczas, gdy urzędnikowi lub funkcjonarjuszowi Kontroli skarbowej przysługuje prawo przewozu bagażu i nie wyżej, jak 10 mk. za usługę tragarza przy przejeździe i wyjeździe w jednej miejscowości.

Postanowienia ogólne.

Art. 7. Urzędnik i funkcjonarjusz Kontroli skarbowej może przy podróżach służbowych zasadniczo używać tylko pociągów osobowych. Użycie pociągów pośpiesznych może być dozwolone tylko o tyle, o ile przez to zaoszczędzi się na dyjetach lub jeśli czynność służbowa jest nagła, a na użycie pociągu pośpiesznego zezwoli przełożona władza służbowa.

Przy podróży kołowej, do której należy używać zasadniczo tylko jednokonnych podwód, przyznaje się urzędnikowi i funkcjonarjuszowi Kontroli skarbowej koszta wedle taryfy obowiązującej w każdym powiecie dla podwód, dostarczanych w razie podróży służbowych funkcjonarjuszom państwowym.

W razie stwierdzonej niemożliwości dostarczenia podwód, zwraca się koszta podróży w faktycznie wydanej kwocie, o ile ona odpowiada stosunkom miejscowym i wysokość jej została należycie stwierdzona.

Za czynności służbowe w miejscowościach, położonych od siedziby urzędowej w odległości bliższej, niż 4 klm., nie należą się żadne koszta podróży.

Inspektorom (akcyzowym), kierownikom nadzorów i oddziałów Kontroli skarbowej, mającym siedzibę służbową w miejscowościach, posiadających tramwaje elektryczne, przyznaje się prawo do miesięcznych kart jazdy wszystkimi linjami tramwajowemi.

Izby skarbowe i Dyrekcje okręgów skarbowych mają bezzwłocznie karty te dla odnośnych inspektorów i kierowników nadzorów i oddziałów zakupić, a wydatek zarachować w przepisany sposób.

Urzędnicy Kontroli skarbowej obdzieleni kartami jazdy tramwajem na koszt Skarbu Państwa, nie mogą zaliczać w miejscach służbowych żadnych innych należytości za dojazdy do dworców i z dworców kolejowych, względnie na przystań i z przystani (Art. 6 ust. 5).

Do miejsca czynności służbowych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej zamiejscowej czynności służbowej nie wolno przerywać, a wolno to uczynić tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo usprawiedliwione.

Wyjazdy ze służby zamiejscowej na noclegi dopuszczalne są tylko wówczas, jeżeli w danej miejscowości nie można znaleźć noclegu, a okoliczność tę stwierdzi przełożona władza lub władze administracyjna I instancji, właściwa dla danej miejscowości.

Przy podróżach kołowych odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, powinien urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej odbyć conajmniej 40 klm. drogi w jednym dniu.

W razie wspólnych podróży służbowych, można zaliczyć dla każdych trzech osób, jedną podwodę.

Koszta przeniesienia.

Art. 8. W razie przeniesienia urzędnika lub funkcjonarjusza Kontroli skarbowej na inne miejsce służbowe, przyznaje się:

a) djety dzienne dla przeniesionego, jego żony i dzieci,
b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróży kołowej przeniesionego, jego żony i dzieci oraz jednego(ej) sługi i
c) ryczałt na pokrycie kosztów przesiedlenia.

Art. 9. Koszta przesiedlenia obejmują ceny biletów jazdy koleją (pociągiem osobowym art. 7 ust. 1) lub statkiem, wydatki na dojazdy z dworca i na dworzec kolejowy, względnie z przystani i do przystani, zwrot kosztów przewozu bagażu podróżnego, oraz wydatki na tragarzy.

Wysokość dyjet dla urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej jest podaną w art. 3 i 4 niniejszego rozporządzenia.

Dla żony przeniesionego przyznaje się dyjety w wysokości 75%, a dla jego dzieci w wysokości 50% wyżej unormowanego wymiaru.

Prawo użycia odnośnej klasy co do przejazdu koleją żelazną lub statkiem, jak również wysokości wydatku na dorożki z dworca i na dworzec, z przystani i na przystań, a wreszcie wydatków na tragarzy, określa art 6 niniejszego rozporządzenia.

Słudze urzędnika lub funkcjonarjusza Kontroli skarbowej zwraca się zawsze cenę biletu III kl.

Art. 10. Wysokość ryczałtu na pokrycie kosz-

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 25 1920 r., poz. 363.

tów przeniesienia wynosi dla samotnych lub bezdzietnych wdowców kwotę równą jednomiesięcznemu uposażeniu, dla utrzymujących do 4 członków rodziny dwumiesięcznemu uposażeniu, a dla utrzymujących więcej niż 4 członków rodziny, trzymiesięcznemu uposażeniu, t. j. płacy łącznie ze wszystkimi dodatkami.

Które osoby mają być zaliczone w poczet członków rodziny urzędnika lub funkcjonarjusza Kontroli skarbowej, określają postanowienia o dodatku drożyźnianym do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych, zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z 5 sierpnia 1920 (Dz. Ust. Nr. 77, poz. 521, część druga).

Przy przeniesieniu połączonem z awansem miarodajne jest uposażenie osiągnięte w drodze awansu.

Prócz należytości za bilety jazdy, przysługuje przesiedlonemu prawo zarachowania należytości za bagaż podróżny, a mianowicie dla samotnego lub bezdzietnego wdowca 50 klg., dla żonatego 80 klg. a dla każdego z członków rodziny i sługi po 30 klg.

O ile przesiedlony otrzymał ulgi z przewozu urządzenia domowego, należy mu wypłacać odpowiednio do tej ulgi zmniejszony ryczałt na pokrycie kosztów przesiedlenia.

Urzędnikowi lub funkcjonarjuszowi żonatemu można przyznać pełne koszta przesiedlenia dopiero wówczas, jeżeli dostarczy dowodu zameldowania rodziny w nowem miejscu służbowem. Jeżeli urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej, pomimo iż jest żonaty przesiedla się sam, to przyznaje się mu koszta przesiedlenia, ustalone dla samotnego.

Jeżeli wskutek nadzwyczajnych wypadków cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, należą się urzędnikom i funkcjonarjuszom Kontroli skarbowej koszta podróży tam i z powrotem a nadto dyjety za cały czas pobytu tamże, przyczem niema zastosowania ograniczenia, zawarte w art. 3 ust. trzeci niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej, będący na zastępstwie (substytucji) lub delegacji, zostanie przeniesiony na stałe do tego miejsca, należą mu się prócz normalnych kosztów przesiedlenia, także i koszta jednorazowej podróży do dawnej siedziby urzędowej i napowrót, celem uregulowania spraw domowych, a nadto dyjety w czasie tej podróży. Podróż taka musi być ukończona w ciągu dni 8.

Art. 11. W wyjątkowych wypadkach może Ministerstwo Skarbu przyznać urzędnikowi lub funkcjonarjuszowi Kontroli skarbowej tytułem kosztów przesiedlenia rzeczywiście poniesione wydatki, o ile one będą należycie udokumentowane.

Art. 12. Przeniesienie urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej na koszta rządowe należy ograniczać do niezbędnie koniecznej potrzeby.

Art. 13. Rachunki kosztów podróży służbowej, względnie dyjet urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej mają być przedkładane za cały jednomiesięczny okres czasu w terminie 14 dni po upływie dotyczącego miesiąca kalendarzowego, zaś rachunki kosztów przeniesienia w terminie 14 dniowym po przybyciu przesiedlonego na nowe miejsce służbowe.

Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą przełożonego inspektora Kontroli skarbowej (akcyzowego), względnie kierownika Nadzoru, a odnośnie do tych urzędników kierowniczych, przez przełożonego Naczelnika Urzędu Akcyz i monopolów państwowych, względnie dyrektora okręgu skarbowego, stwierdzających konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych odległość od stanowiska służbowego, tudzież wykonanie poruczonej czynności.

Na pokrycie kosztów podróży służbowych, względnie kosztów przesiedlenia mogą być udzielane zaliczki, w wysokości 2/3 przypuszczalnych kosztów.

Kwoty udzielone tytułem zaliczki należy uwidaczniać w rachunkach kosztów podróży służbowych i na dokumentach podróży.

Przeciw odmowie przyznania policzonych w rachunku należytości za podróże służbowe lub za przesiedlenia może być wniesione w ciągu 14 dni przedstawienie do władzy II instancji, względnie do władzy centralnej, która rozstrzyga sprawę ostatecznie.

Wzór rachunku kosztów podróży służbowych, który można używać także i na koszta przesiedlenia załącza się:

Art. 14. W wypadkach, w których konieczność podróży służbowych trwa stale przez dłuższe okresy czasu, może Ministerstwo skarbu na wniosek Izby Skarbowej, lub Dyrekcji skarbu przyznać ryczałt na podróże służbowe, płatny w miesięcznych ratach z góry wraz z uposażeniem.

Art. 15. Przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie z dniem 1 września 1920 r.

Art. 16. Niniejsze rozporządzenie znosi wszystkie dotychczas obowiązujące przepisy, i dodatkowe rozporządzenia o dyjetach, kosztach podróży służbowych i kosztach przesiedlenia, a w szczególności, postanowienia par. 26, 27, 28, 29 i 30 Przepisu służbowego (Straży) Kontroli skarbowej z r. 1907 tychsamych paragrasów tymczasowego Statutu organizacyjnego i regulaminu służbowego Kontroli skarbowej z r. 1918, dalej rozporządzenia b. austrjackiego Ministerstwa skarbu z dnia 11 lutego 1914 L. 51109 z r. 1913 (rozporządzenie Krajowej Dyrekcji skarbu we Lwowie z 24 lutego 1914 r. L. 20322) i z dnia 26 stycznia 1918 L. 112090 z r. 1917 (rozporządzenie Dyrekcji skarbu we Lwowie L. 1275) pr. (1918), wreszcie tutejsze reskrypty z dnia 21 stycznia 1920 r. L. 1887 (103, L. 1888) 104 Dz. urz. M. sk. Nr. 5 z r. 1920, poz. 110 i 111, tudzież z dnia 21 stycznia 1920 r. Nr. 2194/117 1920 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Rybarski.*

WZÓR.

(Strona pierwsza).

Izba skarbowa (Dyrekcja skarbu) w . . . . . .
Urząd sk. akcyz i mon. państw. (Dyrekcja okręgu sk.) w . . . . . .
Inspektor (Nadzór) Kontroli skarbowej w . . . .

Rachunek

kosztów podróży służbowych i djet (przeniesienia)
(Imię i nazwisko) . . . . . (charakter służbowy) . . . . (siedziba miejsca służbowego) . . . . . . za miesiąc . . . . 192 . .

z. . . załącznikami.

Uwagi.

1) O ile zalicza się jakąkolwiek należytość za przebytą drogę z wyjątkiem kolei żelaznej, należy

dołączyć do rachunku potwierdzenie właściwego Urzędu drogowego lub Kierownictwa okręgu budowniczego, stwierdzające długość drogi w kilometrach.

2) Rachunki kosztów podróży służbowych lub djet wszystkich urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej, zaopatrzone w klauzulę wstępnego sprawdzenia inspektora, względnie kierownika Nadzoru Kontroli skarbowej należy przedkładać za każdy miesiąc kalendarzowy łącznie ze spisem imiennym do przynależnego Urzędu sk. akcyz i monopolów państwowych, względnie do Dyrekcji okręgu skarbowego.

3) Rachunki kosztów przeniesienia mają być przedkładane w przepisanym terminie dla każdego przeniesionego osobnem sprawozdaniem.

(Strona druga).

Pozycja	Data	Godziny rozpoczęcia czynności służbowej lub podróży	Godziny ukończenia czynności służbowej lub podróży	Treściwe opisanie wykonania czynności służbowej z powołaniem się na rozkaz służbowy i wyszczególnieniem miejscowości, gdzie czynność wykonano, względnie opisanie podróży za każdy dzień z osobna.	Drogę przebyto: koleją	patrolą (kilometrów)	wozem (kilometrów)	innemi środkami przewozowemi (kilometrów)	Legitymację kolejową: posiada	nie posiada
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

(Dalszy ciąg strony drugiej).

ZALICZONE NALEŻYTOŚCI: djety	Koszta jazdy: koleją	statkiem	końmi	innemi środkami przewozowemi	Wydatki na: dorożki	tragarzy	Koszta przewozu bagażu	Ryczałta na przenosiny	Razem	Przyznana należytość w kwocie	Potwierdzenia władzy przełożonej i inne uwagi
mk. | f.	mk. | f.	mk. | f.	mk. | f.	mk. | f.	mk. | f.	mk. | f.	mk. | f.	mk. | f.	mk. | f.	mk. | f.	
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23

Konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i potrzebę oraz pozwolenie do użycia środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie poruczonej czynności stwierdza się.

Na koszta podróży służbowej (przeniesienia) udzielono zaliczki w kwocie . . . . mk. . . . : fen.

(Miejscowość) . . . . dnia . . . . 19 . .

(Podpis kierownika Urzędu)

Pieczęć.

(Miejscowość) . . . . dnia . . . . 192 . .

(własnoręczny podpis sporządzającego rachunek).

550.

Sprostowanie art. 20 ustawy o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych.

W wyżej powołanej ustawie, umieszczonej w Nr. 30 „Dz. Urzęd.“ 1920 r. pod poz. 455 str. 583, wkradł się następujący błąd drukarski:

W art. 20 wiersz 17 zamiast **„w kwocie 2530 mk.“** powinno być **„w kwocie 2350 mk.“**.

BILANS
Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej
(TYMCZASOWY)
dnia 10 września 1920 r.

Stan czynny.

Kruszce, oblicz. podług równi monetarnej:	
Złoto: własn. P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	6.394.042,12
„ Skarbu Narodowego	462.186,25
„ Ministerstwa Skarbu	2.197.156,87
Srebro: „ P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	24.522.605,17
„ Skarbu Narodowego	1.413.426,04
„ Ministerstwa Skarbu	7.935.660,65
Pieniądze obce:	
a) korony i ruble	45.225.407,87
b) inne pieniądze	96.673.194,93
Banki:	
a) banki niemieckie	437.620.648,58
b) inne banki zagraniczne	1.306.181.139,41
Niemiecka Komisja Odszkodowań i inne rachunki w likwidacji	25.213.281,46
Weksle zdyskontowane	419.037.927,03
Pożyczki:	
a) Skarbowi Państwa	39.625.000.000,—
b) miastom	230.885.568,19
c) osobom i firmom prywatnym	1.351.352.624,49
Inne aktywa	5.104.271.047,19
	48.684.385.916,25

Na poczet pożyczek, przejętych d. 11 listopada 1918 r., wpłynęło do dnia 10-go września 1920 r. . . Mk. 102.791.800,68

Stan bierny.

Banknoty w obiegu	31.792.257.582,—
Rachunki bieżące:	
a) Centralnej Kasy Państwowej	481.176.414,01
b) inne rach. bieżące	9.769.382.555,46
Fundusze rezerwowe	16.383.642,70
Inne pasywa	6.625.185.722,08
	48.684.385.916,25

Ilość rachunków przekazowych . . 3.080

Obroty Izb Rozrachunkowych w Warszawie i Poznaniu od dn. 1 stycznia do 10-go września 1920 r. . . . Mk. 18.883.227.946,70

Naczelny Dyrektor: Steczkowski.

Główny księgowy: Michał Gawroński.

Bilans Banku Ziemiańskiego,
założonego przez Tow. Kredytowe Ziemskie w Królestwie Polskiem,
na 1-go września 1920 roku.

STAN CZYNNY.

Kasa	Mk. 15,790,481.63
Sumy do dyspozycji Banku	„ 20,055,800.67
Skup pap. wyl. i kuponów	„ 8,267.47
Papiery publiczne własne	„ 93,861,562.88
Weksle inkasowe	„ 95,417.50
Weksle zdyskontowane	„ 5,138,146.—
Pożyczki specjalne do 1921 r.	„ 44,792,130.40
„ na zabezp. hipot.	„ 21,950,005.55
Otwarty kredyt	„ 46,110,314.49
Zastawy	„ 657,095.02
Korespondenci loro	„ 1,475,926.32
„ nostro	„ 1,846,242.88
Przechodnie	„ 134,721.71
Oddziały	„ 7,779,611.56
Ruchomości	„ 121,736.16
Wydatki bieżące	„ 2,896,325.57
	Mk. 262,713,785.81
Depozyty	Mk. 102,252,902.05
Różni za nasze depozyty	„ 95,640,698.78
	Mk. 197,893,600.83

STAN BIERNY.

Kapitał zakładowy	Mk. 6,480,000.—
Obligacje Banku	„ 14,084,024.—
Lokaty	„ 32,308,939.68
Rachunki bieżące	„ 54,255,453.16
Kasa Przezorności	„ 106,745,36
Korespondenci loro	„ 32,113,129.65
„ nostro	„ 19,774,499.79
Oddziały	„ 7,941,578.39
Należności skarbowe	„ 24,464.20
Przechodnie	„ 86,554,402.85
Procenty i prowizje	„ 3,690,548.73
Kap. Rezerwowy	„ 300.000.—
Redyskonto	„ 5.080.000.—
	Mk. 262,713,785.81
Różni za swoje depozyty	Mk. 102,450,444.83
Depozyt własny	„ 95,443,156.—
	Mk. 197,893,600.83

Bilans Warszawskiego Akcyjnego Towarzystwa Pożyczkowego na zastaw ruchomości w dniu 31 sierpnia 1920 r.

STAN CZYNNY.	Marki	fen.	STAN BIERNY.	Marki	fen.
Gotowizna w Kasach i Bankach	4.027.374	19	Kapitał Akcyjny	3.240.000	—
Zaliczenia	12.750.426	10	„ Zapasowy	1.080.000	—
Papiery wartościowe	2.141.319	63	Fundusz Rezerwowy	444.536	88
Urządzenia	40	—	„ amort. z nieruchom.	133.714	32
Nieruchomość № 10/1369 w Warszawie	364.048	21	Kaucje Zarządu i Urzęd.	163.292	90
Nieruchomość № 32/40 w Łodzi	129.107	69	Depozyt. Akcjon. w Akc. Tow.	319.680	—
Warszawskie Tow. Wzajemnego Kredytu (wkłady członk.)	10.800	—	Dywidenda nie odebrana	182.771	—
Różni dłużnicy	102.041	87	Różni Wierzyciele	14.354.088	30
Wydatki	2.694.328	64	Dochody	2.301.402	93
	22.219.486	33		22.219.486	33

STAN RACHUNKÓW BANKU DLA HANDLU ZAGRANICZNEGO W WARSZAWIE

na dzień 1-go sierpnia 1920 r.

A K T Y W A.

Kasa	Mk. 2698931.23	
R-k bież. w P. K. K. P.	„ 200140.-	
„ „ „ bank. prywatn.	„ 4238.50	2903309.73
Papiery publ. własne	„ 50881.60	
Poż. Państw. 1920 r. długoterm. własna	„ 1000000.—	1050881.60
Waluty Zagraniczne		2540016.20
Otwarte kredyty (on call)		862730.—
Korespondenci Nostro		552368.11
Weksle u korespondentów		9000.—
Ruchomości		155097.80
Koszty handlowe		477770.95
„ organizacyjne		1920706.25
Sumy przechodnie		59984.—
Depozyty		575394.—
		11107258.64

P A S Y W A.

Kapitał Zakł. (wpłac. 50% na akcje)	Mk. 10000000.—
Rachunki bieżące (bezterminowe)	„ 18175.—
Korespondenci Loro	„ 261261.—
Należności skarbowe	„ 4.25
Procenty i prowizje pobrane	„ 252424.39
Sumy przechodnie	„ 575394
	11107258.64

Stan Rachunków Banku Handlowego w Warszawie z dniem 31 maja 1920 r.

	STAN CZYNNY.		Marki	fen.
1	Gotowizna:			
	a) w kasie	M. 95.878.160,10		
	b) w bankach	„ 281.661.661,88		
		M. 377.539.821,98		
	c) wylos. papiery publ. i kupony	„ 5.461.970,35		
	d) dewizy i kupony zagraniczne	„ 212.434.191.93	595.435.984	26
2	Papiery publiczne własne:			
	a) asygn. skarbowe	M. 55.209.321,03		
	b) inne papiery	„ 14.532.507,82		
	c) funduszu rezerwowego	„ 19.687.681,80	89.429.510	65
3	Pożyczki na zastaw papierów publiczn.		71.118.855	56
4	Skup weksli		218.440.006	20
5	Dłużnicy w rachunkach bieżących		966.863.407	45
	(Pozatem poręczenia: M. 29.682.281,98)			
6	Rachunek z Oddziałami Banku		411.157.344	34
7	Nieruchomości		11.111.095	39
8	Weksle protestowane i moratoryjne		1.462.640	18
9	Weksle do inkasa		197.977.297	86
10	Inkaso u Korespondentów		39.497.363	61
11	Wydatki bieżące r. 1919	M. 7.981.964,57		
	„ „ r. 1920	„ 13.850.029,31	21.831.993	88
12	Rachunki przechodnie		119.852.308	48
			2.744.177.807	86

	STAN BIERNY.		Marki	fen.
1	Kapitał własny:			
	a) zakładowy	M. 54.000.000,—		
	b) fundusz rezerwowy	„ 27.135.646,26		
	c) rezerwa specjalna	„ 612.184,84	81.747.831	10
2	Wkłady:			
	a) rachunki przekazowe	M. 390.723.755,22		
	b) lokacje	„ 90.180.530,19		
	c) rachunki bieżące	„ 1.197.274.852,78	1.678.179.138	19
	(Pozatem poręczenia M. 29.682.281,98)			
3	Rachunki w Banku Państwa	M. 33.595.730,23		
4	Weksle redyskontowane	„ 17.947.036,62	51.542.766	85
5	R-k Kasy Przez. i Pom. Urzędn. Banku	M. 3.129.565,53		
	z tego nabyto papierów za	„ 2.050.794,22	1.078.771	31
6	Rachunek z oddziałami Banku		484.201.655	31
7	Różni za inkaso		288.051.958	52
8	Dywidendy niepodniesione		156.459	60
9	Procenty i prow. r. 1919	M. 15.064.662,50		
	„ „ r. 1920	„ 37.149.094,78	52.213.757	28
10	Rachunki przechodnie		107.005.469	70
			2.744.177.807	86

UWAGA: Do powyższego zestawienia wzięto dane z bilansu Oddziału w Piotrogrodzie z d. 31 grudnia 1916 r. oraz z bilansu Oddziału w Kijowie z d. 31 października 1919 r.

BANK KOMUNALNY.

Bilans na dzień 1-go września 1920 roku.

STAN CZYNNY.	Marki	fen.	STAN BIERNY.		Marki	fen.
Kasa	153888	88	Kapitał zakładowy		2541473	52
Rachunki bieżące w Bankach	6514771	03	Rachunki bież. zw. war.		2998869	04
Papiery %% własne	208310	—	Ministerstwo Skarbu		21500000	—
Pożyczki krótkoterminowe w gotówce	19200000	—	Kasa Przezorności pracowników Banku		17670	26
Różni dłużnicy	37315	—	Sumy przechodnie		29496	95
Sumy przechodnie	307461	—	Należności skarbowe		3041	65
Ruchomości	370017	—	Procenty i prowizja otrzymane		784435	37
Wydatki do zwrotu	417356	35	„ „ „ „ 1921 r.		98458	67
Wydatki bieżące	726820	64	Zwyżka na kursie papier. %% włas.		3050	—
Procenty zapłacone	40555	56				
	27976495	46			27976495	46
			Różni za swoje depozyty	19202300.—		
Depozyty	19410599	80	Depozyty własne	208299.80	19410599	80

Stowarzyszenie Zbożowe w Liskowie.

Wyciąg ze sprawozdania za 1919/20 r. (od 14 czerwca 1919 r. do 30 czerwca 1920 r.).

Bilans. Aktywa: Kasa mk. 1110.80, towary (mąka i opał) mk. 114683.48, dłużnicy mk. 29300.33, ruchomości mk. 79580.—, nieruchomości mk. 65000.—, razem marek 289674.69. Pasywa: Udziały mk. 54315.—, kap. zapasowy mk. 1825.—, wierzyciele mk. 221400.32, sumy przechodnie mk. 5000.—, zysk mk 6134.37.

Rachunek Strat i Zysków. Zyski: z młyna w Liskowie mk. 79892,09, z elektrowni mk. 9739,—, z magazynu P. U. Zb. mk. 3480.25, z piekarni mk 6091.80, z towarów (opału) mk. 20794.85, z młyna w Koźminku mk. 6000.—. Razem mk. 125997.99. Straty: koszta ruchu mk. 95764.15, amortyzacja ruchom. mk. 17654.07, inne mk. 6445.40, zysk mk. 6134.37.

Podział zysku: na kapit. zapasowy mk. 2913.67, na udziały po 6% — mk. 3220.70, razem mk. 6134,37.

Lubartowskie I Towarzystwo Pożyczkowo-Oszczędnościowe (Zarząd w Lubartowie, ziemi Lubelskiej).

Wyciąg ze sprawozdania za rok 1919.

Rachunek zysków i strat.

Zyski:

Odsetki { od pożyczek i inne	Rb.	137259	k. 61
Odsetki { od papierów procentowych	„	3700	„ 17
Dochód z nieruchomości	„	152	„ —
Wpisowe, książeczki i rewersy	„	317	„ 65
Różne wpływy	„	3439	„ 30
	Rb.	144868	k. 73

Straty:

Odsetki { od wkładów i r-ków lokacyjn.	Rb.	50396	k. 50
Odsetki { od pożyczek zwrócone i zaległe	„	45899	„ 82
Koszty administracji i handlowe	„	33319	„ 20
5% umorzenia nieruchomości	„	420	„ 70
10% „ ruchomości	„	34	„ 30
Wątpliwe należności odpisane na straty	„	1719	„ —
Różne rozchody	„	5206	„ 58
Zysk czysty za rok 1919	„	7872	„ 63
	Rb.	144868	k. 73

Bilans w dniu 31 grudnia 1919 r.

Stan Czynny:

Kasa	Rb.	32073	k. 97
Papiery %-we i akcje	„	4916	„ 41
Pożyczki	„	561789	„ —
Lokaty w zakładach pieniężnych	„	40863	„ 33
Nieruchomość	„	8414	„ 10
Ruchomości	„	1239	„ 04
Odsetki należne	„	46045	„ 12
	Rb.	695340	k. 97

Stan Bierny.

Udziały	Rb.	104401	k. 35
Fundusze Stowarzyszenia { zapasowy	„	8704	„ 62
Fundusze Stowarzyszenia { rezerwowy i inne	„	2154	„ 67
Fundusze Stowarzyszenia { pokrycia wątpl. należn.	„	4827	„ 28
Fundusze Stowarzyszenia { amort. nieruch. i ruch.	„	6226	„ 85
Wkłady	„	494968	„ 77
Długi	„	28896	„ —
Różni wierzyciele	„	1194	„ 88
Odsetki pobrane za rok następny	„	2632	„ 14
Niepodjęte odsetki od wkładów	„	33461	„ 78
Zysk czysty	„	7872	„ 63
	Rb.	695340	k. 97

Podział zysków za rok sprawozdawczy.

Na kapitał zapasowy	Rb.	787	k. 26
„ „ rezerwowy	„	61	„ 53
„ Pożyczkę Państwową wzamian dyw.	„	2561	„ 46
„ rzecz Zarządu, Rady i Pracujących	„	2362	„ 38
„ „ Reprezentantów	„	1400	„ —
„ ochronkę na Jacku	„	200	„ —
„ Polski Czerwony Krzyż	„	500	„ —
	Rb.	7872	k. 63

Tłoczono w Drukarni Państwowej. Miodowa 20. № 11156 6. X., 3000.